

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr. René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

DE " ALGEMENE PRACTISCHE RECHTSVERZAMELING "

De eerste verhandeling deelsluitmakende van de « Algemene Practische Rechtsverzameling », is zopas verschenen.

Deze mededeling heeft heel wat meer te betekenen dan een gewone bibliographische aanduiding. Het is niet enkel de aanvang van een grootse wetenschappelijke onderneming, naar dewelke alle juristen met eerbied opzien, het is de eerste steen die gelegd is geworden van een monumentaal gebouw, dat bestemd is de tempel te worden van onze Vlaamse rechtswetenschap voor vele komende decennia.

Sedert lange tijd is er in de Vlaamse rechtswereld met klem aangedrongen geworden opdat het initiatief zou worden genomen tot het uitgeven van een Nederlandstalig juridisch repertorium van het Belgisch recht. Het ontbreken van dergelijk werk is door al de practici uit het Vlaamse land voortdurend gevoeld geworden als een pijnlijke leemte, die in belangrijke mate de opbloei van het Vlaamse rechtsleven verhinderde.

De vervlaamsing van het hoger ongerwijs heeft ons voorzeker een voortreffelijke reeks studieboeken en monografieën in het Nederlands bezorgd, doch deze zijn er vanzelfsprekend niet kunnen in slagen de zeer grote invloed uit te schakelen welke uitging van het dagelijks gebruik der grote Franstalige repertoria.

Dergelijke repertoria zijn inderdaad een volstrekt onmisbaar werkinstrument in de dagelijkse praktijk. Aan advocaten en magistraten worden voortdurend vraagstukken voorgelegd van de meest uiteenlopende aard, waarbij zeer dikwijls een dringend advies of een onmiddellijke beslissing worden vereist. Het is onontbeerlijk dat telkens de jurist zich zou kunnen wenden tot een betrouwbaar verzamelwerk, waarin het essentiële van de rechtsproblemen, zoals ze zich in de jongste tijd stellen, werd samengevat, waarin de belangrijkste stellingen van rechtsleer en rechtspraak worden aangeduid en waarin een eerste oriëntering wordt gegeven omtrent het onderzochte gebied. Het gebruik van dergelijke repertoria schakelt oneindig veel tijdverlies uit, bespaart overbodige opzoekingen, sluit talrijke vergissingen en misverstanden uit en draagt machtig veel bij tot de eenheid van het juridisch inzicht.

De invloed welke in Frankrijk de verschillende grote

repertoria op de rechtspraktijk en de rechtspraak hebben uitgeoefend is onberekenbaar. Ook in ons land hebben « Les Pandectes belges » hun glorieperiode gekend en zijn heden ten dage het « Répertoire pratique de droit belge » en « Les Nouvelles » van buitengewoon grote betekenis.

Het ontbreken in ons land van een dergelijke oriënterende rechtsverzameling in de Nederlandse taal dwong noodzakelijkerwijze onze juristen steeds beroep te doen op de voortreffelijke Franse repertoria. Deze laatsten bleven vanzelfsprekend het werkinstrument van elke dag en zo kwam de Vlaamse jurist er niet toe zich helemaal uit te leven in een zuiver Nederlandse juridische sfeer. Vandaar dan ook zijn dikwijls zo gebrekkige terminologie en zijn soms erbarmelijke Nederlandse stijl, waarover men zich maar al te dikwijls moet schamen wanneer men deze stijl vergelijkt met deze van de Nederlandse rechtsliteratuur.

Hoe groot ook de behoefte was, het verhelpen eraan scheen zeer moeilijk, want het uitgeven van dergelijk algemeen rechtsrepertorium kon enkel de vrucht zijn van een reeds tot rijpheid gekomen Nederlandstalige rechtspraktijk in ons land. Het was een werk dat slechts kon groeien uit de gemeenschappelijke arbeid van een zeer groot aantal juristen, van de ene kant volledig vertrouwd met de te behandelen stof en van de andere kant voortreffelijk meester over de Nederlandse taal. Was ons hoger onderwijs, dat nog meer sedert zo korte tijd vervlaamst werd, er reeds in geslaagd deze schaar medewerkers te vormen? En was niet de verfransende invloed in onze rechtswerld nog zo groot dat de onderneming van een dergelijke uitgave, uitsluitend voor de Vlaamse rechtswereld bestemd, onoverkomelijke financiële bezwaren zou medebrengen?

Doch zelfs wanneer deze geweldige problemen zouden kunnen opgelost worden, stelden zich nog principiële vragen betreffende het aanleggen en het uitwerken van bedoeld repertorium. Inderdaad, er zijn grote geesten die hardnekkige tegenstanders zijn van het gebruik van alfabetische repertoria, zoals deze welke sedert zovele jaren in de Franse juridische wereld gebruikt worden.

Ik herinner mij nog dat ik, meer dan twintig jaar geleden, een korte spreekbeurt hield op een Vlaams

rechtskundig congres te Leuven en dat ik daar, in jeugdige overmoed, de noodzakelijkheid verdedigde van het tot stand brengen van een Vlaams juridisch repertorium, gerangschikt volgens trefwoorden, in alfabetische orde, als een eerste voorwaarde van een Vlaamse herleving in de rechtswereld. De grote Nederlandse jurist Prof. Van der Heyden, uit Nijmegen, die het congres bijwoonde, oefende toen een zeer scherpe critiek uit op mijn mededeling en hij onderlijnde het verouderde en onwetenschappelijke van de alfabetische repertoria naar Franse trant, waaraan men in Nederland sedert lang vaarwel had gezegd. Niet een alfabetisch repertorium, doch enkel een systematische behandeling kon zowel de rechtswetenschap als de rechtspraak ten goede komen. En werd het ook niet algemeen als een euvel ondervonden dat de grote juridische repertoria, waarvan de uitgave zoveel moeite en zoveel kosten vergde, zo spoedig verouderd bleken. Wat zijn de Pandectes belges, die Picard met zoveel trots «La grande aventure juridique» noemde, een pijnlijk voorbeeld van dit vroegtijdig verouderen. Het grootste gedeelte der statige boekdelen, die vóór 1919 verschenen — zijnde de 109 eerste delen — hebben enkel nog een historische betekenis. En de delen welke verschenen tussen de beide oorlogen, waarbij sommige voortreffelijke verhandelingen voorkomen, laten een wanhopige worsteling zien om door het inlassen van de onmogelijkste trefwoorden de vroeger reeds behandelde stof te hernemen en te verjongen. Het is voorzeker geen aanmoedigend voorbeeld en terecht hebben velen zich afgevraagd of in onze tijd, waarin de wetgeving in zulk razend tempo zich vermenigvuldigt en zo snel gewijzigd wordt, het uitgeven van een algemeen verzamelwerk over het Belgisch recht, waarvan de publicatie noodzakelijk over verschillende jaren moet lopen, nog wel enige zin heeft.

* * *

Al deze bedenkingen zijn niet van aard geweest om de moed en de ondernemingsgeest van het redactie-comité der «Algemene Practische Rechtsverzameling» te beperken. Met een doortastendheid die de grootste bewondering afdwingt, werden alle problemen opgelost, werden alle hinderpalen uit de weg geruimd en is men van wal gestoken, beziel door het rotsvast vertrouwen, dat bergen verzet.

Doch het is geen onderneming die aangevat wordt met roekeloze voortvarendheid, doch de verwezenlijking van een diep doordacht en een nauwkeurig uitgestippeld plan, waarbij enerzijds de praktische voordelen van het alfabetisch repertorium, dat een gemakkelijke eerste oriëntering bezorgt, volledig gehandhaafd blijven, doch waarbij van de andere kant de nadelen welke voorkwamen bij de bestaande Frans-talige repertoria volledig werden uitgeschakeld.

De bedoeling van de redactie is geweest een methode te volgen die bevridding zou geven aan de eisen van de praktijk, die vlugge en betrouwbare oplossingen vereist, doch tevens een methode die in belangrijke mate zou bijdragen tot de bloei van de Vlaamse rechtswetenschap en eindelijk een methode, die er zou voor zorgen dat het werk niet zou verouderen, doch dat het integendeel steeds, door middel van passende aanvullingen, op de hoogte zou blijven van de laatste stand der rechtsleer en rechtspraak.

Het redactie-comité is dan begonnen met het opstellen van een lijst trefwoorden betrekking hebbende op al de onderafdelingen van de stof die verspreid ligt op het oneindig terrein der rechtswetenschap. Elk van deze trefwoorden zal behandeld worden door een spe-

cialist. De verhandeling die er betrekking op heeft zal een afzonderlijke monografie uitmaken, terwijl zij toch tegelijkertijd zal ingeschakeld zijn in het grote geheel. Door het feit dat deze monografieën zelfstandig staan kunnen ze verschijnen zonder dat de alfabetische volgorde wordt in acht genomen en naar gelang de tekst door de schrijvers afgewerkt wordt. Nadien worden ze dan achter elkaar geplaatst in speciale «mappen», die voor deze uitgave zijn voorbereid geworden. De volgorde van het verschijnen heeft dus niet het minste belang en na een zeker aantal jaren zal toch in alfabetische volgorde een volledige rechtsverzameling, die gans het domein van de rechtstof zal overspannen, in het leven zijn geroepen.

Al de monografieën worden opgesteld volgens vaste en nauwkeurig uitgestippelde voorschriften wat betreft de indeling van de stof, de wijze van citeren en al wat de technische uitwerking aangaat. Het is vanzelfsprekend de bedoeling bij het uitwerken van de verschillende trefwoorden een zelfde methode te gebruiken en de verwijzingen van de ene verhandeling naar de andere zullen talrijker worden naar gelang het getal der behandelde trefwoorden.

Het grote voordeel van de uitgave bestaat er nu juist in dat deze verhandelingen niet gebonden zijn, doch dat ze op de losse bladen verzameld zijn in mappen, zodanig dat het steeds mogelijk is er afzonderlijke bladen aan toe te voegen. Het is de bedoeling van de redactie van deze mogelijkheid een veelvuldig gebruik te maken. Telkens er zich belangrijke wijzigingen zullen voordoen in de wetgeving of in de rechtspraak zullen de nodige bijvoeglijke bladen aan de abonné's worden bezorgd, zodat het werk steeds volledig actueel zal zijn en het gevaar van het verouderen, dat zo fataal is voor de grote rechtsencyclopedieën, zich niet zal kunnen voordoen. Zelfs wanneer sommige kapitels van een wet worden gewijzigd zal het mogelijk zijn de verouderde tekst der verhandeling, die er betrekking op heeft, eenvoudig uit de map weg te nemen en ze door een nieuwe tekst te vervangen.

De vraag of het mogelijk zou geweest zijn deze reusachtige onderneming aan te vangen en het financiële risico ervan te dragen is op uiterst gelukkige wijze opgelost geworden, dank zij de welwillende medewerking der Firma Larcier. Deze grote uitgeverfirma, die zulke belangrijke diensten heeft bewezen aan de Belgische rechtswetenschap, heeft de uitgave van de «Algemene Practische Rechtsverzameling» op zich genomen en, evenals de redactie, met een merkwaardige ijver de onmiddellijke verwezenlijking ervan nagestreefd. Deze uitgeverfirma verdient onze oprechte dank.

En de vraag of reeds voldoende vooraanstaande Vlaamse juristen zouden te vinden zijn om het wetenschappelijk werk te leveren, dat voor deze uitgave gevorderd wordt, heeft eveneens geleid tot een gelukkige verrassing. Inderdaad, reeds meer dan 80 contracten zijn afgesloten geworden met een reeks auteurs voor het uitwerken van een belangrijk aantal verhandelingen over een reeks trefwoorden. Tussen de auteurs vinden wij vooraanstaande magistraten, professoren, advocaten en ambtenaren. Ten einde een idee te geven van hetgeen tot nu toe reeds vastgelegd werd, geven wij hierna de lijst van de trefwoorden omtrent dewelke reeds werd gecontracteerd en die dus binnen afzienbare tijd in de verzameling zullen kunnen verschijnen:

Abandonnement (Mr K. Moors); Afbetalingsovereenkomst (Ref. Van den Bergh); Afpaling (Rechter Van Bever); Akte bekendheid (Vrederechter Pauwels); Ascendentenverdeling (id.); Auteursrecht (Mr

F. Van Isacker); Belastingen (inkomsten) (Subst. Proc. Gen. Steigny); Bezoekrecht (Mr G. De Bock); Billijkheid (Subst. Proc. Gen. Dumon); Brief (Subst. Versée); Echtscheiding en Scheiding van tafel en bed (Mr R. Victor); Economische reglementering (Mr M. Storme); Erfpacht en Recht van Opstal (Vrederechter Pauwels); Factuur (Referendaris A. Cloquet); Gemeente (C. Ketelaer); Gemeentebelastingen (C. Ketelaer); Grondwet (Aud. W. Van Assche); Handelaar - Daden van Koophandel (Prof. Mr Fredericq); Handelsregister (Constant); Huur van handelshuizen (Vrederechter Pauwels); Huwelijksgoederenstelsels (Mr W. Delva); Kindermoord (Mr Van Hoorebeke); Krijgsrecht (1ste Subst. Aud. Gen. Gilissen); Konijnenschede en Knaagdieren (Vrederechter Pauwels); Landpacht (Mrs De Clerck en Lefere); Leurhandel (Ponnet); Luchtvaart (Mr Jooris); Machtsafwending (Subst. Aud. Debaedts); Minnelijke Schikking in strafzaken (Subst. Versée); Mutualiteitsvereniging (Mr J. Steyaert); Nalatenschap (kleine) (Subst. Dezeegher); Nationaliteit (Rhr. V. Parijs — Subst. Proc. Gen. Ely); Onderwijs (Subst. Van der Stichelen); Ondernemingsraad (Mr J. Steyaert); Onderzoeksgerechten (Rhr. Axters); Openbaar Ministerie (Subst. Proc. Gen. Matthijs); Onteigening (Rechter Dhanens en Mr A. Cornelis); Oorlogsschade (Mr Maesschalck); P.V.B.A. (Prof. J. Van Houtte); Openbare onderstand (Subst. Baeyens); Ouderlijke macht (Mr G. De Bock); Politie (gerechtelijke) (Rechter Rommel); Provinciale belastingen (C. Ketelaer); Prijsregeling (Mr M. Storme); Registratierechten (M. Werdetroy); Scheiding en deling (id.); Sociale verzekeringen (Mrs Taquet-Bayart); Termijnen (Mr P. Ronse); Verjaring in strafzaken (Subst. Sobrie); Verlating van familie (Mr J. M. Moreels); Vermogensvermeerdering zonder oorzaak (Rechter K. De Wulf); Vennootschap (feitelijke P.V.B.A. (Rechter R. Janssens en Prof. J. Van Houtte); Voorrechten (Prof. Mr De Rijke); Vrederechter (Vrederechter Pauwels); Vruchtafdrijving (Mr Van Hoorebeke); V.Z.W.D. (Mr J. Lindemans); Weerstand, Werkweigeraar en Weggevoerde (Mr H. Van de Voorde); Zegellegging en -verbreking (Vrederechter Pauwels); Begraafplaatsen, Lijkenvervoer en Lijkverbranding (C. Ketelaer); Gebruik en Gewoonten (1e Subst. Aud. Gen. Gilissen); Koloniën (Prof. Mr Fayat); Oorlogsmisdaad (1ste Subst. Krijgsauditeur Maenhout); Politie (bestuurlijke) (C. Ketelaer).

Onze lezers zullen vaststellen welke keur van Vlaamse juristen zich reeds aan het werk heeft gesteld om de « Algemene Practische Rechtsverzameling » tot een encyclopedie te maken van uitzonderlijke betekenis.

Thans is het eerste deel reeds verschenen. De map,

die de tekst bevat, is buitengewoon praktisch, stevig gebonden met voortreffelijk klemmend ressort om de losse bladen bijeen te houden en het systeem voldoet aan alle vereisten.

De eerste verhandeling, die deel uitmaakt van het geheel, is de studie van de Heer Rechter Robert Janssens over « Feitelijke Vennootschappen en schijnvennootschappen ».

De bespreking van dit werk in de « Bibliographie » van het tegenwoordig nummer doet de bijzondere verdiensten ervan uitschijnen. Wij kunnen slechts hopen dat al de volgende verhandelingen gelijkwaardig zullen zijn aan de eerste, die thans is verschenen.

Wij kunnen van nu af reeds aankondigen dat thans reeds de verhandelingen over de hiernavolgende trefwoorden ter pers zijn: ondernemingsraad, verlovingshuur van handelshuizen, P.V.B.A., factuur, vermogensvermeerdering zonder oorzaak, leurhandel, enz.

Nu wij zover staan moet een eresaluut gebracht worden aan degene die werkelijk de spil geweest is van dit belangrijk initiatief, Mr Jan Ronse, die sedert maanden onafgebroken geijverd heeft om de idee tot werkelijkheid te maken. Zijn grote bekwaamheid en zijn juist doorzicht evenaren zijn werkkraft en zijn doordrijvingsvermogen en het is stellig dat zonder hem deze geweldige onderneming niet van stapel zou zijn gelopen. Hij is het die met een onversaagde moed magistraten, professoren en advocaten heeft bewerkt en werkelijk al wat naam heeft in de Vlaamse rechtswereld er toe gebracht heeft zich te verbinden om hun krachten ten dienste te stellen van de gemeenschappelijke onderneming. De Vlaamse rechtswereld is aan Mr Jan Ronse diepe dank verschuldigd.

Wil echter het beoogd resultaat volledig bereikt worden is het vanzelfsprekend nodig dat al de juristen uit het Vlaamse land zouden medewerken en dat ze zouden inschrijven op deze uitgave, die, wanneer ze eenmaal geheel verwezenlijkt is, op zichzelf een volledige juridische bibliotheek zal vormen.

De praktische regeling der inschrijvingen werd op uitstekende wijze opgelost. Er wordt geen vaste abonnementsprijs bepaald daar men niet nauwkeurig op voorhand het juist getal der te verschijnen bladzijden zal kunnen vaststellen, doch de inschrijver verbindt zich voor een reeks, die ongeveer 1800 bladzijden zal bedragen welke kunnen ondergebracht worden in drie mappen en hij betaalt hiervoor 1 fr. per bladzijde na ontvangst ervan.

De « Algemene Practische Rechtsverzameling » moet in het bezit komen van elk Vlaams jurist. Dit is niet alleen zijn practisch belang, dit is eveneens zijn Vlaamse plicht.

René VICTOR.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

Aangaande de bevoegdheden die de Nationale Arbeidsraad van de Algemene Paritaire Raad werkelijk overgenomen heeft. -- Verwaarlozing van de Nederlandse tekst der wetsvoorstellen,

Tekst van artikel 10 van het wetsvoorstel op de Nationale Arbeidsraad aangenomen door de Raad van State en door de Bijzondere Kamercommissie: (Verslag van de Bijzondere Kamercommissie van 6 Juni 1951, blz. 20 en 25 — Kamer stuk 504).

« De Hoge Raad voor de Arbeid en de Maatschappelijke Voorzorg, de Nijverheids- en Arbeidsraden en de Algemene Paritaire Raad zijn afgeschaft. Hun bevoegdheden worden aan de Nationale Arbeidsraad overgedragen. »

Franse tekst van artikel 10: (aangenomen in de Senaatscommissie — Verslag Senaatscommissie van 12 Maart 1952, blz. 10 — Senaat stuk 182).

« Le Conseil Supérieur du Travail et de la Prévoyance Sociale, les conseils d'industrie et du travail sont supprimés. Leurs attributions sont transférées au Conseil National du Travail. »

« Dans le cas où la loi prévoit la consultation du Conseil Paritaire Général, cette consultation sera demandée au Conseil National du Travail. »

Tekst van artikel 10 der wet van 29 Mei 1952 op de Nationale Arbeidsraad:

Alinea 1 is hetzelfde als de tekst in het verslag van de Kamercommissie.

Alinea 2 is hetzelfde als alinea 2 van de tekst van de Senaatscommissie.

Zoals blijkt uit bovenstaande teksten worden op grond van artikel 10 alinea 1 der organieke wet van 29 Mei 1952 op de Nationale Arbeidsraad de bevoegdheden, *niet nader bepaald*, van de Algemene Paritaire Raad aan de Nationale Arbeidsraad opgedragen.

Ingevolge artikel 10, alinea 2 daaropvolgend treedt de Nationale Arbeidsraad op in plaats van de Algemene Paritaire Raad, *wel nauwkeurig bepaald*, in al de gevallen waarin volgens de wet vroeger het advies van de Algemene Paritaire Raad diende ingewonnen te worden.

Deze twee alinea's zijn tegenstrijdig en stichten verwarring nopens de toedracht van de bevoegdheden die de Nationale Arbeidsraad werkelijk van de Algemene Paritaire Raad overgenomen heeft.

Een woord geschiedenis zal nochtans alles recht zetten. In het wetsvoorstel op de Nationale Arbeidsraad zoals het verbeterd werd door de Raad van State en door de Kamercommissie (6 Juni 1951), werd bij artikel 10, eenvoudig bepaald dat de bevoegdheden van de Algemene Paritaire Raad aan de Nationale Arbeidsraad opgedragen worden. Van het tweede alinea van dit artikel was nog geen spraak.

In een bijdrage verschenen in het « Arbeidsblad » van October 1951 (1) hebben wij dit wetsvoorstel ontleed.

Wij hebben eerst de aandacht er op gevestigd dat de Algemene Paritaire Raad alleen een feitelijk bestaan had en geen wettelijke instelling was en dat het bijgevolg absurd was de Algemene Paritaire Raad door een wet af te schaffen.

Daarna hebben wij ons afgevraagd welke bevoegdheden de Algemene Paritaire Raad eigenlijk bezat. Wij wezen o.m. op de bevoegdheden die in het Ontwerp tot sociale samenwerking aan de Algemene Paritaire Raad opgedragen werden; wij herinnerden aan de bevoegdheden welke de Algemene Paritaire Raad volgens zijn eigen voorstel zich zou willen toeëigenen hebben en verwezen naar de bevoegdheden die de Raad werkelijk uitgeoefend had. Wij stelden diensgevolge vast dat al deze bevoegdheden veel verschilden van elkander; dat de opdrachten van de Algemene Paritaire Raad voor het overgroot deel niet wettelijk bepaald waren en dat slechts uitzonderlijk zijn advies bij

een uitdrukkelijke wettekst vereist werd, zoals b.v. in artikel 1 der Besluitwet van 3 Januari 1946 op het jaarlijks verlof.

In onze bijdrage zijn wij uiteindelijk tot het besluit gekomen dat het onmogelijk was de bevoegdheden van de Algemene Paritaire Raad *zonder nader te bepalen*, aan de Nationale Arbeidsraad op te dragen en wij hebben voorgesteld de tekst van artikel 10 te wijzigen en uitdrukkelijk te voorzien dat *de adviserende bevoegdheden die de Algemene Paritaire Raad bezat ingevolge uitdrukkelijke wetsbepalingen* aan de Nationale Arbeidsraad opgedragen worden. Wij vestigden er zelfs de aandacht op dat de Raad van State ook wel ingezien had dat alleen de adviserende bevoegdheden die bij uitdrukkelijke wetsbepalingen aan de Algemene Paritaire Raad opgedragen waren aan de Nationale Arbeidsraad konden overgedragen worden, doch dat zulks niet duidelijk tot uiting kwam in de tekst van zijn voorstel (2).

Intussen was het wetsvoorstel zoals dit geformuleerd was door de Kamercommissie en de Raad van State, gestemd in de Kamer en verzonden naar de Senaat.

Blijkbaar rekening houdend met de beweegredenen en besluiten in ons artikel in het Arbeidsblad besliste de Senaatscommissie in alinea 1 van artikel 10 de woorden « de Algemene Paritaire Raad » weg te laten en het alinea 2 bij te voegen dat wij in de tekst bovenaan geciteerd hebben (3).

De Senaatscommissie besliste, met andere woorden, in artikel 10, alinea 1 de bepaling te schrappen waarbij voorzien werd dat de bevoegdheden, *zonder nader omschrijving*, van de Algemene Paritaire Raad aan de Nationale Arbeidsraad opgedragen worden en voegde integendeel een tweede alinea bij artikel 10 waarbij *nauwkeurig bepaald* werd dat de adviserende bevoegdheden die bij uitdrukkelijke wetteksten aan de Algemene Paritaire Raad opgedragen waren op de Nationale Arbeidsraad overgedragen worden.

Doch door een eenvoudige onoplettendheid die in de Senaatscommissie begaan werd zou alles terug op de kop gezet worden.

In het verslag van de Senaatscommissie werden immers de woorden « Algemene Paritaire Raad » in de Nederlandse tekst van artikel 10 alinea 1 niet geschrapt en werden zij alleen in de Franse tekst weggelaten (4).

Bij de behandeling van het wetsvoorstel in de plenaire vergadering van de Senaat werd deze onnauwkeurigheid niet opgemerkt en de Nederlandse tekst van artikel 10 alinea 1 werd goedgekeurd met de woorden « Algemene Paritaire Raad » er in begrepen en de Franse tekst van dit alinea werd goedgekeurd deze woorden er uit weggelaten (5). Daarnaast werd het alinea 2 van artikel 10 goedgekeurd zoals dit door de Senaatscommissie voorgesteld was geworden.

In de tekst van het gewijzigd ontwerp dat naar de Kamer teruggestuurd werd bleef de fout nogmaals onverbetert (6) en de foutieve Nederlandse tekst werd uiteindelijk in de Kamer gestemd (7). In de definitieve Franse tekst van artikel 10 alinea 1 waren de woorden « Algemene Paritaire Raad » dus geschrapt wijl zij in de definitieve Nederlandse tekst behouden bleven.

Maar en dit is het eigenaardigste van alles in de wettekst die verscheen in het Staatsblad werden zonder meer de woorden « Algemene Paritaire Raad » in de Franse tekst terug ingelast zodat in de officiële Franse zowel als Nederlandse wettekst van artikel 10 alinea 1 thans toch de woorden « Algemene Paritaire Raad » prijken alhoewel het de bedoeling was én van de Senaat én van de Kamer deze woorden uit artikel 10, alinea 1 weg te laten. Wij veronderstellen dat bij het collationneren vastgesteld is geworden dat de Nederlandse en Franse tekst met elkaar niet overeenstemden en dat men zonder verder onderzoek in de Franse tekst de woorden « Algemene Paritaire Raad » eenvoudig ingelast heeft, wijl juist het omgekeerde had moeten gedaan worden en men uit de Nederlandse tekst deze woorden had moeten weglaten.

Er is hier ontegensprekelijk een grove fout van onoplettendheid begaan en het is ongetwijfeld de bedoeling geweest in alinea 1 van artikel 10 de woorden « Algemene Paritaire Raad » weg te laten, zodat het vaststaat dat de Nationale Arbeidsraad alleen de bevoegdheden overneemt van de Algemene Paritaire Raad zols deze in artikel 10, alinea 2 omschreven worden, d.w.z. adviesrecht in de gevallen waarin de wet voorzagt dat de Algemene Paritaire Raad diende geraadpleegd te worden. Ter illustratie geven wij een paar voorbeelden. Vooraleer uitvoeringsbesluiten te treffen op de besluitwet van 3 Januari 1946 op het Jaarlijks Verlof diende de Uitvoerende Macht soms het advies te vragen van de Algemene Paritaire Raad en moet Zij thans het advies vragen van de Nationale Arbeidsraad. (artikel 21). Ingevolge de wet van 19 Oogst 1948 betreffende de prestaties van algemeen belang in vredestand moeten de paritaire comité's de maatregelen, prestaties of diensten bepalen die dienen verzekerd te worden o.m. in geval van staking. Deze beslissingen van de paritaire comité's worden gecoördineerd door de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg vroeger na raadpleging van de Algemene Paritaire Raad thans na het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen te hebben.

* * *

De lotgevallen, als men het zo mag noemen, van deze wet zijn een typisch voorbeeld van de weinige aandacht die geschonken wordt aan de Nederlandse tekst van de wetsvoorstellen.

De Vlaamse Parlementsleden zouden in de commissies en in de plenaire vergadering de Nederlandse tekst van de wetsvoorstellen en -ontwerpen als basis van bespreking moeten nemen doch uit wat vooraf gaat blijkt dat de Franse tekst alleen als basis van bespreking genomen wordt en dat het zelfs zover gaat dat de Nederlandse tekst volledig wordt verwaarloosd.

Aldus is het uit te leggen waarom men regelmatig verplicht is de Franse wetteksten te raadplegen om de betekenis van de Nederlandse wetteksten te verstaan. De Franse tekst wordt alleen gediscussieerd en wordt in de burelen van Kamer en Senaat zo goed als 't gaat vertaald. Het is best verstaanbaar dat de vertalers de werkelijke betekenis van de Franse tekst niet altijd goed kunnen weergeven maar het is de taak van onze Vlaamse Parlementsleden tijdens de besprekingen de Nederlandse tekst te controleren en zo nodig verbeteringen te doen aanbrengen.

Het is niet alleen een kwestie van eer voor de Vlaamse Parlementsleden meer zorg te besteden aan de Nederlandse wetteksten maar het is ook dringend nodig uit juridisch oogpunt want, een eenvoudige onoplettendheid zoals in het geval dat ons bezighoudt kan op juridisch gebied onoverzienbare gevolgen hebben.

Georges F. DE CUYPER,

Advokaat bij het Hof van Beroep te Brussel.

- (1) Uitgave van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg.
- (2) Verslag Kamercommissie van 6-6-51, stuk 504, blz. 22.
- (3) Verslag Senaatscommissie van 12 Maart 1952, stuk 182, blz. 9.
- (4) Senaatsverslag van 12-3-1952, stuk 182, blz. 9 en 10.
- (5) Parlementaire Handelingen, Senaat, 3-4-1952, blz. 1140.
- (6) Kamer, stuk 350 van 8 April 1952.
- (7) Verslag Kamercommissie 9 April 1952, stuk 378.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer — 11 December 1952.

Voorzitter : M. Bail.

Raadsheer-verslaggever : M. Smetrijns.

Eerste advocaat-generaal : M. Hayoit de Termicourt.

Huwelijksgoederenrecht. — Uitsluiting uit de gemeenschap van geschonken goederen. — Uitdrukkelijke wilsverklaring van de schenker daartoe niet vereist.

Artikel 1401, 1°, B.W. stelt de uitsluiting van de geschonken roerende goederen uit de gemeenschap niet afhankelijk van een uitdrukkelijke verklaring van de schenker. Daartoe volstaat een stilzwijgende wilsuiting, zodat de uitsluiting uit de gemeenschap o.a. uit de omstandigheden kan worden afgeleid.

Van Ostade t/ Firoel.

Gelet op het bestreden vonnis, door het Hof van

Beroep te Brussel op 30 November 1950 gewezen;

Over het eerste middel : schending van artikel 1401, lid 1, van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 97 van de Grondwet,

doordat het bestreden arrest aangenomen heeft dat « de uitsluiting der gemeenschap, door dit artikel (1401) voorzien, niet noodzakelijkerwijze door de schenker dient uitgesproken te worden en het volstaat dat zij met zekerheid uit doeltreffende omstandigheden worde afgeleid »;

zuls terwyl : 1) artikel 1401, lid 1, slot, eist dat de schenker uitdrukkelijk de uitsluiting uit de gemeenschap heeft bedongen;

en terwyl 2) artikel 1401 lid 1 slot bepaalt dat de verklaring van de uitsluiting uit de gemeenschap moet uitgaan van de schenker zelf en dus eenszins mag uitgaan van de begiftigde of van haar echtgenoot :

Over het eerste onderdeel :

Overwegende dat artikel 1401, 1°, van het Burgerlijk Wetboek de uitsluiting van de geschonken roerende goederen uit de gemeenschap niet afhankelijk stelt van een uitdrukkelijke verklaring van de schenker; dat

te dien einde een stilzwijgende wilsuiking volstaat, zodat de uitsluiting kan worden afgeleid onder andere uit de omstandigheden der zaak;

Dat het eerste onderdeel van het middel in rechte niet opgaat;

(Het overige zonder belang...)

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer — 13 November 1952

Voorzitter : M. Bail.

Raadsheer-verslaggever : M. Vandermersch.

Eerste advocaat-generaal : M. Hayoit de Termicourt.

Werkrechtersraad van Beroep. — Door wie moet de beslissing worden uitgesproken?

In afwijking van de artikelen 7 van de wet van 20 April 1810 en 145 van de wet van 18 Juni 1869 bepaalt artikel 76, lid 3, van de Wet van 9 Juli 1926 op de Werkrechtersraden, dat het vonnis slechts mag worden uitgesproken door de voorzitter, die de debatten heeft geleid, of door een der werkrechters, die ze hebben bijgewoond; de aanwezigheid der andere werkrechters wordt niet vereist. Deze bepaling is bij artikel 123 van dezelfde wet toepasselijk verklaard op de Werkrechtersraden van Beroep.

Daar de bestreden beslissing werd uitgesproken door de voorzitter, die de debatten had geleid, is aan de bij de wet gestelde vereisten voldaan. Noch de afwezigheid bij de uitspraak van de werkrechters, die de debatten hadden bijgewoond en aan het opmaken van het vonnis hadden deelgenomen, noch de aanwezigheid van werkrechters, die niet tegenwoordig waren bij de debatten of bij het wijzen van het vonnis, hebben de ongeldigheid van de uitspraak of van het vonnis zelf kunnen ten gevolge hebben.

Dienst van het Sequester t/ De Tremmerie R.

Gelet op de bestreden beslissing, gewezen op 22 Juni 1951 door de Bediendenkamer van de Werkrechtersraad van Beroep te Brugge;

Aangaande de afstand van de voorziening :

Overwegende dat de akte van afstand « voor de Dienst van het Sequester » ondertekend is door twee personen, wier identiteit en hoedanigheid niet worden vermeld;

Dat het Hof met dergelijke akte geen rekening kan houden;

Over het enig middel : schending van de artikelen 7 van de wet van 20 April 1810 betreffende de inrichting van de Rechterlijke Macht, 1, 7, 8, 50, 54, 65, 76, 117, 122, 123 van de wet dd. 9 Juli 1926 betreffende de inrichting van de werkrechtersraden; 8 en 97 van de Grondwet,

doordat het bestreden arrest op 22 Juni 1951 in « openbare zitting van het Arbeidsgerechtshof van Beroep, werkliedenkamer te Brugge » gewezen werd,

zulks terwijl de debatten geschieden en de zaak werd behandeld « in de zitting van de bediendenkamer in datum van 25 Mei 1951 », welke bediendenkamer alleen bevoegd was om van de zaak kennis te nemen :

Overwegende dat uit de vermeldingen der bestreden beslissing blijkt : 1) dat in strijd met hetgeen in het middel werd beweerd zij gewezen werd door de Bediendenkamer van de Werkrechtersraad van Beroep te Brugge, doch dat zij uitgesproken werd op 22 Juni 1951 ter zitting van de kamer voor werklieden van

hetzelfde gerecht; 2) dat zij werd uitgesproken door de voorzitter, M. Van Rollegheem, die de behandeling der zaak voor de Bediendenkamer had geleid; 3) dat uitspraak werd gedaan door de voorzitter in aanwezigheid van twee werkrechters van de kamer voor werklieden en in afwezigheid van de werkrechters der Bediendenkamer, die kennis van de zaak hadden genomen;

Overwegende dat in afwijking van de artikelen 7 van de wet van 20 April 1810 en 145 van de wet van 18 Juni 1869 artikel 76 lid 3 van de wet van 9 Juli 1926 op de Werkrechtersraden, bepaalt dat het vonnis slechts door de voorzitter die de debatten heeft geleid of door een der werkrechters die ze hebben bijgewoond mag worden uitgesproken en de aanwezigheid der andere werkrechters niet wordt vereist; dat deze bepaling bij artikel 123 derzelfde wet toepasselijk is verklaard op de werkrechtersraden van beroep;

Overwegende dat, vermits de bestreden beslissing werd uitgesproken door de voorzitter die de debatten had geleid, aan de vereisten der wet is voldaan dat derhalve noch de afwezigheid bij de uitspraak van de werkrechters die de debatten hadden bijgewoond en aan het opmaken van het vonnis hadden deelgenomen, noch de aanwezigheid van werkrechters, staande buiten de debatten en het wijzen van het vonnis, de uitspraak of het vonnis zelf hebben kunnen ongeldig maken;

Overwegende dat het middel aldus in rechte niet opgaat;

Om die redenen,

Zonder acht te slaan op de akte van afstand, Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten en tot vergoeding van 150 frank jegens verweerder;

De kosten begroot op de som van 3180 frank jegens de eisende partij en op de som van 612 frank jegens de verwerende partij.

RAAD VAN STATE

3e Kamer. — 13 Februari 1953.

Zetel : M. Devaux, voorzitter van de Raad van State.

Verslaggevers : M.M. Moureau en Holoye.

Auditoraat : M. Maroy, auditeur.

Advocaten : Mrs Pierson, Tielemans en Janssens-Brigode.

1. Administratieve akten. — Geldigheid. — Schending van de Wet. — Vroege onwettelijke akten (1).
2. Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Termijnen (1).
3. Rijkspersoneel. — Bevordering. — Algemene regelen (2 tot 5).
4. Raad van State. — Geschil nietigverklaring. — Bevoegdheid (2).
5. Administratieve akten. — Geldigheid. — Bevoegdheid (2 tot 5).
6. Rijkspersoneel. — Geldelijk statuut. — Herklassering van 20 Juni 1946 (4).
7. Rijkspersoneel. — Signalement (3).
8. Rijkspersoneel. — Bevordering. — Recht op bevordering (5).
9. Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Middel (6).

1. Een personeelslid, dat de vernietiging der benoeming in een betrekking vordert, kan de onwettelijkheid van de akte waarbij de betrekking is ingesteld

niet meer aanvoeren, wanneer de termijnen van beroep tot nietigverklaring van die akte verstreken zijn en de Raad van State ze niet hoeft toe te passen om de regelmatigheid van de benoeming te onderzoeken.

2. De Raad van State heeft zijn beoordeling omtrent de buitengewone waarde van een personeelslid dat de bij artikel 73 van het koninklijk besluit van 2 October 1937 bepaalde afwijking heeft genoten, niet in de plaats te stellen van de beoordeling van de administratieve overheid, wanneer de beoordeling van de administratieve overheid niet in tegenspraak is met het dossier van dat personeelslid.
3. De beoordeling welke die afwijking rechtvaardigt ten gunste van de personeelsleden van buitengewone waarde met minder dan twee jaar dienst in hun graad, houdt geen verband met de toekenning van de in artikel 7 van hetzelfde besluit bedoelde vermelding «buitengewoon».
4. De bepalingen van hoofdstuk II van het Regentsbesluit van 20 Juni 1946, die het geval regelen van de personeelsleden wier toestand ingevolge de bij dat besluit bepaalde herziening der kaders en betrekkingen is gewijzigd, zijn niet toepasselijk op de kaderwijzigingen die later hebben plaats gehad.
5. Hoewel de benoeming in een graad het recht inhoudt de betrekking te bekleden waarvoor de benoeming is toegekend en hoewel de opheffing van die betrekking het recht laat bestaan, geldt dit recht slechts voor dezelfde betrekking die zou worden hersteld, en niet voor andere betrekkingen, hetzij opgevalen vroegere betrekkingen, hetzij nieuw ingestelde betrekkingen.
Het komt de administratieve overheid toe, door vergelijking van de bekwaamheid van alle kandidaten, rekening houdend met het belang van de dienst, vrij te oordelen of voor een der opgevalen betrekkingen de vroegere titularis van een opgeheven betrekking of een personeelslid, dat nog geen betrekking in dezelfde graad heeft uitgeoefend, dient aangewezen te worden.
6. De tot staving van een middel aangevoerde argumenten beperken de omvang niet van het middel, dat door de Raad van State moet worden onderzocht met inachtneming van al de argumenten welke tot staving er van kunnen worden aangevoerd.

Goffin en Leburton t/ Belgische Staat (Minister van Economische Zaken en Middenstand).

Gezien de 25 Juni 1951 en 2 Juli 1951 ingediende verzoekschriften, waarbij Georges Goffin en Georges Leburton de nietigverklaring vorderen van het in het Belgisch Staatsblad van 2 en 3 Mei 1951 bekendgemaakte koninklijk besluit van 2 April 1951 dat Jozef Wauters met ingang van 1 Januari 1950 tot de graag van hoofdingenieur-directeur bij de Administratie van de nijverheid benoemt;

Overwegende dat een der verzoekers als middel tot nietigverklaring aanvoert, dat het koninklijk besluit van 20 December 1950 tot wijziging van het kader van het ministerie van Economische Zaken en Middenstand niet aan de syndicale raad van advies is voorgelegd;

Overwegende dat de nietigverklaring van genoemd koninklijk besluit, dat in het Belgisch Staatsblad van 24 December 1950 is bekendgemaakt, niet meer vóór de Raad van State kan worden aangevraagd; dat de Raad van State dat besluit niet hoeft toe te passen

om de regelmatigheid der bestreden benoeming na te gaan; dat de tegenpartij haar macht niet is te buiten gegaan door J. Wauters te benoemen binnen de perken der voorzieningen van genoemd besluit van 24 December 1950, waarvan de betwisting door verzoeker niet meer ontvankelijk was;

Overwegende dat het besluit tot benoeming van adviseur Wauters uitdrukkelijk naar artikel 73 van het statuut van het Rijkspersoneel verwijst; dat volgens artikel 73 van artikel 72 mag worden afgeweken voor ambtenaren van buitengewone waarde die blijkbaar belangrijke diensten bewezen hebben; dat in de inleiding van het bestreden benoemingsbesluit het bestaan van die tweevoudige voorwaarde wordt vermeld; dat men daar immers het volgende leest: «Overwegende dat de heer Wauters J. sedert 1 Juli 1946 de leiding heeft van de dienst «Industriële Planning» bij de Administratie van de nijverheid en dat hij bij de uitoefening van deze functies steeds het bewijs van zijn uitzonderlijke waarde heeft geleverd bij de zeer verscheiden en ingewikkelde taak die hem werd toevertrouwd en derhalve de toepassing van artikel 73 van het statuut van het Rijkspersoneel te zijnen opzichte wettigt»; dat het besluit dus constateert dat de ambtenaar, wiens benoeming wordt bestreden, voldeed aan de voor zijn benoeming gestelde eisen;

Overwegende dat een der verzoekers in zijn memorie van wederantwoord vraagt, de buitengewone waarde van de ambtenaar wiens benoeming hij bestrijdt, te onderzoeken om na te gaan of de heer J. Wauters wel een ambtenaar van buitengewone waarde is;

Overwegende dat de door de administratieve overheid uitgebrachte beoordeling niet in tegenspraak is met het dossier van die ambtenaar en dat de Raad van State zijn beoordeling niet in de plaats van die der administratieve overheid heeft te stellen;

Overwegende dat dit middel eveneens in die zin moet worden verstaan, dat de buitengewone waarde van de benoemde ambtenaar niet op regelmatige wijze is vastgesteld, dat hij in zijn signalement niet de bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 Augustus 1939 bedoelde vermelding «buitengewoon» had gekregen;

Overwegende dat de beoordeling op grond waarvan toepassing kan worden gemaakt van de uitzondering in artikel 73 bepaald ten behoeve van de ambtenaren van buitengewone waarde met minder dan twee jaar dienst in hun graad, geen verband houdt met de toekenning der bij artikel 7 van voornoemd koninklijk besluit bedoelde vermelding «buitengewoon»; dat laatstbedoelde bepaling betrekking heeft op keurambtenaren met ten minste acht jaar ancienniteit sedert hun toelating tot de stage en twee jaar ancienniteit in hun graad; dat de vermelding «buitengewoon» in het signalement niet kan worden toegekend aan ambtenaren met minder dan twee jaar ancienniteit in hun graad; dat de strekking van die bepaling inzake het signalement niet is, de in artikel 73 van het statuut van het Rijkspersoneel bedoelde afwijking van artikel 72 te verhinderen;

Overwegende dat de verzoekers als een ander middel aanvoeren de schending van de artikelen 15, 19 en 20 van het besluit van de Regent van 20 Juni 1946, hetwelk bijzondere maatregelen voorschrijft ten opzichte van de personeelsleden wier toestand wordt gewijzigd;

Overwegende dat die bepalingen, in hoofdstuk II van genoemd besluit onder de titel «Transponeringsregelen — overgangsbepalingen» voorkomend, regelen formuleren welke slechts van toepassing zijn op

de personeelsleden die door de herziening der kaders ingevolge de bij dat besluit ingevoerde herziening der weddeschalen in de voorziene toestanden verkeren; dat de beperkende strekking van die bepalingen uit het besluit zelf blijkt en tevens op het er aan voorafgaande verslag aan de Regent steunt;

Overwegende dat de vroeger door de verzoekers waargenomen betrekkingen die met de graad van hoofdingenieur-directeur overeenstemmen, na 20 Juni 1946 bij het inrichten van nieuwe ministeries waren ingesteld en bij het verdwijnen van het ministerie van Economische Coördinatie zijn opgeheven; dat het ingevolge die verdwijning en de daaraan verbonden reorganisatie is dat de verzoekers tot een lagere betrekking dan die van hun graad zijn geroepen; dat geen van die beslissingen werd bestreden en dat zij overigens niet meer kunnen betwist worden;

Overwegende dat de bepalingen van het besluit van de Regent van 20 Juni 1946, die uitsluitend betrekking hadden op personeelsleden wier toestand ingevolge dat zelfde besluit was gewijzigd, hier niet van toepassing zijn;

Overwegende dat de verzoekers ook aanvoeren dat artikel 12, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 30 Maart 1939 betreffende de terbeschikkingstelling van het Rijkspersoneel is geschonken;

Overwegende dat die bepaling hier geen rechtstreekse toepassing vindt, tenzij men zich er op beroept als op de toepassing van een algemeen principe dat in de betrekkingen tussen de Regering en haar personeelsleden statutair is voorgeschreven; dat de verzoekers niet in disponibiliteit bij ambtsophoeffing verkeerden;

Overwegende dat de verzoekers hebben aangevoerd de schending van het recht dat zij zouden gehad hebben, gezien de omstandigheid dat zij een lagere betrekking uitoefenden dan met hun graad overeenstemde, voor gelijk welke openstaande hogere betrekking te worden aangewezen; dat de verschillende bepalingen welke zij tot staving van die aanspraak hebben voorgebracht, even zoveel argumenten zijn; doch de omvang van het middel niet beperken; dat, zo hun recht om vóór andere personeelsleden voor een openstaande hogere betrekking te worden aangewezen, gegrond is, het middel moet worden onderzocht met inachtneming van al de argumenten welke tot staving van die aanspraak kunnen worden aangevoerd;

Overwegende dat volgens de huidige bepalingen der statuten de benoeming van een ambtenaar in een bepaalde graad noodzakelijk zijn aanwijzing voor functies van een der met die graad overeenstemmende betrekkingen medebrengt, tenzij hij buiten het kader wordt benoemd; dat, zo de opheffing van een van die betrekkingen tot gevolg heeft dat de ambtenaar, die er de functies van uitoefende, voor een lagere betrekking wordt aangewezen, die aanwijzing uiteraard voorlopig is, dat zij slechts zolang mag duren als de behoeften van de dienst de reorganisatiemaatregel, die zijn aanwijzing voor een lagere betrekking tot gevolg heeft gehad, wettigen; dat, zo de hogere betrekking ingevolge nieuwe omstandigheden wordt hersteld, het personeelslid het recht heeft om er voor te worden aangewezen, dat dan moet gehandeld worden als was die betrekking nooit opgeheven; dat dit recht op aanwijzing voor het vervullen van een, hetzij opengevallen, hetzij nieuw ingestelde, betrekking evenwel slechts geldt voor betrekkingen die werkelijk het uitoefenen van de vroeger door de betrokkene uitoefende functies medebrenge; dat de aanwijzing van een ambtenaar voor het waarnemen van een

ambt, dat overeenstemt met de graad van de tijdelijk met een lager ambt belaste ambtenaar, ook al wordt zij gevolgd door bevordering van de aangewezen — voor zover die bevordering regelmatig is — geen afbreuk doet aan het recht van hem die de functies van dat ambt niet heeft vervuld, zo dezes bekwaamheid om die functies waar te nemen met de bekwaamheid van de aangewezen is vergeleken; dat over het belang van de dienst door de bevoegde overheid vrij wordt geoordeeld telkens als zij niet door enige regel is gebonden en dat de benoemingen in de graad slechts het recht meebrengen om het ambt uit te oefenen waarvoor de benoeming is gedaan; dat een tijdelijke opheffing van dat ambt dit recht laat bestaan, doch het niet doet gelden voor andere ambten, om het even of het vacant geworden vroegere ambten dan wel nieuw ingestelde ambten zijn;

Overwegende dat het in het onderhavig geval het ambt is waarvan adviseur Wauters de functies uitoefende dat ingevolge een reorganisatie door een ambtenaar van een hogere graad moest worden vervuld; dat de candidatuur van beide verzoekers onderzocht en hun geschiktheid met die van de aangewezen candidaat vergeleken is; dat laatstgenoemde is gekozen omdat hij voor het uitoefenen van die functies geschikter werd geacht; dat de verzoekers geen gegevens voorbrengen waarmede kan bewezen worden dat die beslissing met machtsafwending is genomen en tot staving van hun vraag niet beweren dat de aan dat nieuwe ambt verbonden functies die zijn, welke zij hebben uitgeoefend toen zij de functies van het met hun graad overeenstemmend ambt waarnamen,

Besluit :

Artikel 1.

De verzoeken worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 600 frank, zijn ten laste van de verzoekers.

HOF VAN BEROEP TE GENT

3e Kamer. — 27 November 1952.

Voorzitter : M. Bosschaert.

Raadsheren : M.M. Van den Abbeele en Santenaire.

O. M. : M. Vanhoudt.

Advocaten : Mrs Gillon, Van Parijs en Smetryns.

1. **Verzet en hoger beroep. — Ontvankelijkheid. — Verstek van verdachte in de strafzaak doch verschijning ten aanzien van de vordering van de burgerlijke partij.**
2. **Verkeer. — Uitzonderlijke rechtstoestand van wielrenners. — Niettoepasselijkheid van artikel 41 Algemeen Verkeersreglement te hunnen aanzien. — Niet vereist dat zij aan de uiterste rechterkant van de weg rijden.**
1. *Zo de in de strafzaak niet verschenen verdachte ten aanzien van de vordering van de burgerlijke partij door een pleitbezorger vertegenwoordigd was, kan het door verdachte ingestelde verzet niet slaan op het vonnis op de vordering van de burgerlijke partij, daar dit vonnis in zover immers op tegenspraak werd gewezen. Daar verdachte niet als eiser in verzet kon optreden ter zake van de burgerlijke vordering is zijn hoger beroep ter zake niet ontvankelijk.*

2. *Wielrenners, die deelnemen aan een officieel ingerichte wedren mogen niet beschouwd worden als gewone weggebruikers. Het naleven van de bij art. 43 van het Algemeen Verkeersreglement gestelde voorwaarde sluit noodzakelijk de toepasselijkheid van art. 41 uit, daar de snelheid niet wordt beperkt en de deelnemers al het mogelijke moeten doen ten einde hun mededingers door hun snelheid in te halen en voorbij te rijden. Van hen kan ook niet geëist worden dat zij de uiterste rechterkant van de rijweg berijden, daar de vereiste maatregelen moeten worden genomen om te voorkomen, dat andere voertuigen zich bij het naderen van de wielrenners op de weg zouden wagen; elke snelheidswedstrijd ware onmogelijk zo de deelnemers voortdurend rechts van de weg moesten rijden zonder nu en dan naast elkaar te rijden en te trachten de anderen in te halen.*

O. M. en Declercq b.p. t/ Ramon.

Nopens de ontvankelijkheid van de ingestelde beroepen :

Overwegende dat Ramon op 9 Mei 1952 verzet aantekende tegen het verstekvonnis d.d. 23 Februari 1952 van de correctionele rechtbank te Gent, dit « om zich te horen ontlasten van alle veroordelingen tegen hem uitgesproken zowel op strafrechtelijk als op burgerlijk gebied »; dat deze bewoording de beschikkingen nopens de eis der burgerlijke partij Ramon niet insluit; dat Ramon nergens in zijn verzetsakte de hoedanigheid van burgerlijke partij aanwendt; dat, waar Ramon in persoon niet verscheen en op het verzet als « verdachte » was vertegenwoordigd, niemand nochtans verklaard heeft hem als burgerlijke partij aldaar te vertegenwoordigen; dat de anders luidende vermeldingen in de hoofding van het zittingsblad van 12 April 1952 en in het vonnis op verzet van 30 April 1952 louter materiële vergissingen zijn; dat, ten andere de rechter in verzet ten gronde uitsluitend beslist heeft nopens de veroordelingen, tegen Ramon als verdachte uitgesproken;

Overwegende bovendien, dat de vordering van Ramon als burgerlijke partij op tegenspraak beoordeeld was door het vonnis d.d. 23 Februari 1952 daar de pleitbezorger Meester De Decker, Ramon als burgerlijke partij vertegenwoordigd had; dat de oppositie dientengevolge de burgerlijke vordering van Ramon niet kan omvatten;

Overwegende dat, waar Ramon in de verzetprocedure nooit als burgerlijke partij ter zake was, hij in die hoedanigheid geen beroep kon aantekenen tegen het vonnis in verzet en zijn beroep derhalve niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het beroep van Ramon, als verdachte, tijdig en regelmatig is; dat eveneens de burgerlijke partij Declercq tijdig en regelmatig in hoger beroep is gekomen;

Nopens het verzet van Ramon :

Overwegende dat Ramon tijdig en regelmatig zijn verzet heeft betekend;

dat de eerste rechter terecht dit verzet ontvankelijk heeft verklaard;

Nopens de feiten ten laste van Ramon :

Overwegende dat ten aanzien van de in de dagvaarding te laste gelegde feiten C en D, gepleegd op 10 September 1951, de verjaring van de openbare

vordering regelmatig gestuit werd op 12 April 1952; (terechtzing van die datum vóór de eerste rechter) en door de vordering van het Openbaar Ministerie én door het uitstel der zaak voor uitspraak op 30 April 1952;

Overwegende dat de wielrenners, die deelnemen aan een officieel ingerichte wedren niet mogen aangezien worden als gewone weggebruikers; dat het Algemeen Verkeersreglement in zijn artikel 43 de snelheidswedstrijden op de openbare weg niet verbiedt, wanneer zij geschieden met de bijzondere toelating van de gemeente-overheid, dewelke slechts verleend wordt onder welbepaalde waarborgen;

Overwegende dat volgens de statuten van de Belgische Wielrijdersbond het inrichten van dergelijke wedstrijden onderworpen is aan allerhande maatregelen, wat betreft onder meer de collectieve verzekering tegen de ongevallen van de renners, het zorgen voor de veiligheid dezer laatsten, het vaststellen van een stipt te volgen reisweg en het ononderbroken toezicht van de wedren door afgevaardigden van de Bond;

Overwegende dat in casu de door het Algemeen Verkeersreglement vereiste bestuurlijke toelating regelmatig was verleend om een rijwielwedren te houden tussen Waarschoot en Eeklo en zulks op een voorziene en afgebakende reisweg onder toezicht van verantwoordelijke personen, aangesteld door de Belgische Wielrijdersbond;

Overwegende verder dat het naleven van de voorwaarde gesteld bij art. 43 van het Algemeen Wegenverkeersreglement, de toepassing van art. 41, id., noodzakelijkerwijze uitsluit, vermits de snelheid niet wordt beperkt en de deelnemers al hun krachten moeten inspannen ten einde hun medeburgers door de vlugheid van hun vaart te overtreffen;

Overwegende dat het niet kan vereist worden dat zij de uiterste rechterkant van de rijweg berijden, vermits nodige maatregelen moeten worden genomen om te beletten dat andere voertuigen zich bij het naderen van de wielrenners op de weg zouden wagen en vooral omdat elke snelheidswedstrijd onmogelijk ware, moesten de deelnemers ervan voortdurend rechts van de weg rijden zonder soms naast elkander te rijden en de andere te trachten in te halen;

Overwegende dat verdachte Ramon evenals zijn makers redelijk veronderstellen mocht, dat hij beschermd was door de orde- en veiligheidsmaatregelen, welke normaal moesten getroffen of aangevraagd worden door de inrichters van de wedren ten einde de weg vrij te houden en hen ongehinderd door te laten;

Overwegende derhalve dat de eerste rechter ten onrechte de twee in de dagvaarding omschreven overtredingen van het Algemeen Verkeersreglement bewezen heeft verklaard;

Ten aanzien van de burgerlijke vordering van Declercq :

Overwegende dat, waar de burgerlijke belangen op grond van het vonnis d.d. 23 Februari 1952 geregeld werden door een aanvaarde betaling tegen kwijting, en partij Ramon bovendien in termen van pleidooi vóór het Hof aangevoerd heeft, dat er bij haar geen sprake meer is de aan de burgerlijke partij toegekende bedragen nog te betwisten of terug te eisen, er wel dient besloten te worden tot berusting vanwege Ramon in het vonnis van 23 Februari 1952 jegens de burgerlijke partij Declercq;

Om deze redenen :

Gelet op art. 24 der wet van 15 Juni 1935; de artikelen 211 en 191 van het wetboek van strafvorde-

ring (en de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald) alle wetsbepalingen, welke door de heer Voorzitter op deze terechtzitting zijn aangehaald;

Het Hof, wijzende op tegenspraak,

Verklaart het beroep van Ramon als burgerlijke partij niet ontvankelijk, daar het vonnis d.d. 23 Februari 1952 in kracht van gewijsde is gegaan;

Ontvangt het beroep van Ramon als verdachte en het beroep van Declercq als burgerlijke partij, en dienaangaande beslissend;

bevestigt het bestreden vonnis, waar het het verzet van Ramon ontvankelijk verklaard, doet het te niet voor het overige en, opnieuw wijzende;

spreekt Ramon vrij van de te zijnen laste gelegde feiten,

zegt verder voor recht, dat Ramon berust heeft in het vonnis van 23 Februari 1952 betreffende de veroordeling jegens de burgerlijke partij Declercq tot het betalen van de som van 1.672 frank, zijnde de 2/5 van de door deze partij opgelopen schade en zegt derhalve dat over dit punt niet meer dient te worden beslist;

Verstaat dat de kosten van beide instantiën aan de zijde van het Openbaar Ministerie te laste zijn van de Staat;

zegt dat de kosten van beide instantiën aan de zijde gevallen van de burgerlijke partij Declercq te laste zijn van Ramon.

HOF VAN BEROEP TE GENT

Kamer van Inbeschuldigingstelling. — 26 Nov. 1952.

Voorzitter : M. Verougstraete.

Raadsheren : M.M. Vanparijs en Gerniers.

O. M. : M. Matthijs.

Advocaat : Mr Van Hoorebeke.

Voorlopige hechtenis. — Door autobestuurder veroorzaakt verkeersongeval. — Vlucht als grond voor voorlopige hechtenis.

De vlucht van de autobestuurder na het veroorzaken van een verkeersongeval is weliswaar geen bestanddeel van het bij de artikelen 418-420 W.v.S. strafbaar gestelde misdrijf, doch kan blijk geven van de roekeloosheid en gewetenloosheid, waarmede verdachte bij het plegen van het misdrijf gehandeld heeft, en aldus een gewichtige en uitzonderlijke omstandigheid opleveren, welke in het belang van de openbare veiligheid het in voorlopige hechtenis houden rechtvaardigt.

O. M. t/ De M.

Gezien het bevel tot aanhouding tegen voornoemde verdachte afgeleverd door de heer Onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent dd. 13 November 1952;

Gezien de beschikking der raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent dd. 17 November 1952, waarbij de opheffing van het hierboven vermeld bevel tot aanhouding gelast werd;

Gezien het beroep van de heer procureur des Konings te Gent tegen voormelde beschikking ingesteld op 17 November 1952;

Overwegende dat dit beroep ontvankelijk is en gegrond;

Overwegende immers, dat de verdachte op het ogenblik der feiten in toestand van dronkenschap verkeerde;

Overwegende dat in de huidige staat van het verkeer de dronkenschap van de verdachte bestuurder van een voertuig, ongeacht de andere omstandigheden van het hem ten laste gelegde misdrijf, steeds een gewichtige en uitzonderlijke omstandigheid is, waardoor de voorlopige hechtenis in het belang van de openbare veiligheid geëist wordt;

Gelet op de artikelen 1, 2, 4, 19 en 20 der wet dd. 20 April 1874, op de voorlopige hechtenis en op de artikelen 13 en 24 der wet dd. 15 Juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken en 225, 235 W.S.V.;

Vordert, dat het aan het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling behage op grond van de beweegredenen en wetsbepalingen er in vermeld, de bestreden beschikking te niet te doen, en, opnieuw wijzende met eenparigheid van stemmen, het voormeld bevel tot aanhouding te bevestigen.

Overwegende dat er aanwijzingen zijn dat verdachte de vlucht heeft genomen na de onvrijwillige letsels te hebben veroorzaakt;

Overwegende dat vlucht weliswaar geen bestanddeel is van het misdrijf voorzien door de artikelen 418 en 420 van het W. v. S.; dat zij echter in de onderhavige zaak voorkomt als een teken van de roekeloosheid en gewetenloosheid, waarmede verdachte bij het plegen van voormeld misdrijf gehandeld heeft; dat zij aldus het bestaan aantoon van een gewichtige en uitzonderlijke omstandigheid, welke in het belang der openbare veiligheid het behoud van de hechtenis rechtvaardigt;

Ontvangt het beroep, verklaart het gegrond;

Doet te niet de bestreden beschikking en, uitspraak doende met eenparigheid van stemmen,

Zegt dat het tegen de verdachte afgeleverde bevel tot aanhouding bevestigd wordt.

NOOT : Verg. in dezelfde zin Hof Gent, 6 Dec. 1949, R.W. 1949-1950, 868.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

Kortgeding. — 13 Februari 1953.

Voorzitter : M. Van Hal.

Advocaten : Mrs Le Paige, C. Van den Bosch en H. Stuyck.

Kortgeding. — Artikel 268 B.W. is een uitzonderingsbepaling. — Vereisten voor de algemene bevoegdheid van de voorzitter der rechtbank in kortgeding. — Het aanhangig maken van een geding tot nietigverklaring van een huwelijk schorst niet de verplichting tot samenwoning der echtgenoten.

Artikel 268 B. W., dat een uitzonderingsbepaling is, die slechts geldt bij een procedure tot echtscheiding of tot tafel en bed, is niet van toepassing, indien zodanige procedure tussen partijen niet hangende is.

De algemene bevoegdheid van de Voorzitter der Rechtbank in kortgeding veronderstelt :

1. dat spoed vereisende omstandigheden aanwezig zijn;
2. dat de gevraagde maatregelen voorlopig en niet van aard zijn nadeel toe te brengen aan de zaak zelve;
3. dat deze maatregelen onder de bevoegdheid vallen van de Rechtbank van eerste aanleg;

4. dat zij niet door een bijzondere wetsbepaling aan het kortgeding onttrokken zijn.

In het onderhavige geval is aan die vereisten niet voldaan. Door het aanhangig maken van een geding tot nietigverklaring van een huwelijk worden de rechten en verplichtingen van de echtgenoten niet geschorst en bestaat er geen aanleiding tot het bevelen van voorlopige maatregelen. O.a. is niet geschorst de verplichting tot samenwoning.

De Voorzitter in kortgeding is niet bevoegd, indien de zaak zonder nadeel uitstel gedooft.

P. t/ F.

Overwegende dat de eis ertoe strekt :

1) voor recht te horen zeggen dat het uit het huwelijk gesproken kind E., geboren op 14 Augustus 1950, aan de hoede van verzoekster zal toevertrouwd worden en met verzoekster zal mogen verblijven te Parijs;

Subsidiair voor het geval de hoede van voormeld kind aan verzoekster niet mocht toevertrouwd worden, het bezoekrecht van verzoekster op de volgende tijden vast te stellen :

14 dagen alle twee maanden en een volle maand gedurende het zomerverlof in een tijd ter keuze van verzoekster;

verweerder te veroordelen om per veertiendaagse periode een som van 7.500 frank te betalen voor het onderhoud van het kind; voor recht te zeggen dat het kind bij aanlegster zal gebracht worden en bij haar zal afgehaald worden op kosten van gedaagde;

2) verweerder te veroordelen om aan verzoekster te betalen 15.000 frank voor het onderhoud van het kind en 10.000 frank voor het onderhoud van verzoekster zelf;

3) verweerder te veroordelen tot het betalen aan verzoekster van de som van 10.000 frank als provisie ad litem;

4) verweerder te veroordelen tot de teruggave van zekere persoonlijke voorwerpen, zoals klederen en boeken, in de dagvaarding omstandig vermeld;

Overwegende dat tussen partijen geen geding tot echtscheiding, noch een geding tot scheiding van tafel en bed hangende is, zodat artikel 268 B. W., dat een uitzonderlijke wetsbepaling is voor het geval van procedure tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed, niet toepasselijk is;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat zij bij exploit dd. 24 September 1952 van de heer Raymond Veyt, deurwaarder bij de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, haar man, verweerder, mevrouw M. J. A. D., thans echtgenote P. S., en de heer P. S. heeft doen dagvaarden om voor de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen te verschijnen ten einde voor recht te horen zeggen dat de echtscheiding, uitgesproken door de Arrondissements Rechtbank te 's-Gravenhage (Nederland), op 6 Augustus 1948, tussen haar man en mevrouw M. J. A. D., thans echtgenote P. S., nietig is als zijnde gewezen in strijd met de bepalingen van openbare orde van de Belgische wet en omdat het vonnis van echtscheiding niet overeenkomstig artikel 6 van het K. B. van 6 Juli 1936 (artikel 264 B. W.) werd betekend aan de bevoegde ambtenaar van de Burgerlijke Stand; bijgevolg voor recht te horen zeggen dat het huwelijk, gesloten tussen haar en verweerder, de heer F. F., te Parijs op 13 September 1949, nietig is om reden, dat verweerder nog verbonden was door het eerste huwelijk;

Overwegende dat, wat onze bevoegdheid aangaat, verzoekster onze algemene bevoegdheid inroept, wanneer het een spoedeisend geval betreft, en het ge-

vraagde niet van aard is aan de grond der zaak schade toe te brengen; dat zij aanvoert dat zij verplicht is geweest tegen verweerder een geding in te leiden, strekkende tot de nietigheid van haar huwelijk en zij zo voor haar, zowel als voor het uit haar huwelijk met verweerder gesproken kind, de voordelen opvoert van het vermeend huwelijk;

eindelijk dat verzoekster aanvoert dat, hangende het geding tot nietigverklaring van haar huwelijk, onverwijlde maatregelen dienen genomen te worden, die geen nadeel toebrengen aan de zaak ten gronde, zoals betreffende de hoede van het kind, onderhoudsgeld, teruggave van zekere voorwerpen en gebeurlijk bezoekrecht en provisie ad litem;

Overwegende dat verweerder onze bevoegdheid betwist;

Overwegende dat de algemene bevoegdheid van de Voorzitter in kortgeding veronderstelt :

1) dat er spoedvereisende omstandigheden bestaan;

2) dat de gevraagde maatregelen voorlopig zijn en niet van aard de grond der zaak te schaden;

3) dat deze maatregelen in de bevoegdheid vallen van de Rechtbank van eerste aanleg;

4) dat zij niet door een bijzondere wetsbepaling aan het kortgeding onttrokken zijn;

Overwegende dat de rechtsleer en rechtspraak het eens zijn om te zeggen, dat door het inleiden van een geding tot nietigverklaring van een huwelijk de rechten en verplichtingen van het huwelijk niet worden geschorst en er geen aanleiding bestaat tot voorlopige maatregelen (De Page, T. I, n° 669; Hof van Beroep Parijs, 7 Januari 1903, Pasir. IV, 1903, blz. 50);

Overwegende dat hieruit volgt, dat o.m. de verplichting van verzoekster om met verweerder samen te wonen ondanks het door haar ingeleid geding tot nietigverklaring van haar huwelijk, blijft voortbestaan; dat zodoende de door verzoekster gevraagde maatregelen geen voorlopige maatregelen zijn en trouwens van aard zouden zijn de grond van het geding, dat gebeurlijk aan die verplichting een einde zal stellen, te schaden;

Overwegende dat het inleiden van het geding, dat als beweerd gevolg de nietigheid van haar huwelijk met verweerder moet hebben, in de rechtsstoestand van partijen niet enige verandering heeft gebracht, en dus de thans aanhangige eis in kortgeding dient beoordeeld te worden zonder er rekening mede te houden;

Overwegende dat een deel der rechtspraak, door de rechtsleer pretoriaans genoemd (zie De Page, T. I, n° 701 bis), buiten alle geding tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed, de verplichting van samenwonen voor de vrouw schorst, doch dat deze rechtspraak, ingegeven door de gedachte van bescherming van de vrouw, die de grondslag is van het gezag van de man en ook wel om de vrouw niet te verplichten een geding tot echtscheiding of scheiding van tafel en bed in te stellen, ernstige tekortkomingen of fouten vanwege de man vergt;

Overwegende dat ter zake verzoekster na het inleiden (24 September 1952) van het geding tot nietigverklaring van de echtscheiding van verweerder en als gevolg daarvan van haar huwelijk, grieven tegen haar man heeft doen gelden (26 September 1952), maar dat zij deze niet bewijst en zelfs in de thans ingeleide proceduren niet gehouden zal zijn deze ooit te bewijzen;

Overwegende dat verweerder ook de spoedeisende aard der gevraagde maatregelen betwist;

Overwegende dat een spoedeisend geval veronderstelt dat het geringste uitstel een onherstelbaar kwaad voor gevolg zou kunnen hebben en alle voorziening vruchteloos maken;

Overwegende dat in de omstandigheden, waarin de eis zich voordoet, de gevraagde maatregelen niet van die aard zijn; inderdaad, het kind bevindt zich bij verweerder, waar het, zonder dat dienaangaande enige betwisting bestaat, goed verzorgd wordt door de nurse, die het van zijn geboorte af heeft verzorgd en opgevoed, dat uit niets blijkt dat het belang van het kind eist dat het aan verzoekster zou toevertrouwd worden en nog minder dat zulke maatregel geen uitsstel zou kunnen lijden; dat wat aangaat onderhoudsgeld, bezoekrecht, provisie ad litem en teruggave van zekere voorwerpen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster over eigen middelen schijnt te beschikken; dat overigens de verplichting van verzoekster als gehuwde vrouw met haar man, verweerder, samen te wonen niet geschorst is en verweerder genegen is, zelfs niet beter vraagt dan haar in de echtelijke woning te ontvangen en aldaar hun kind te laten opvoeden, zodat spoedeisende maatregelen niet denkbaar zijn;

Om deze redenen,

Alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende;
Verklaren de eis van verzoekster onontvankelijk en verklaren Ons onbevoegd om er kennis van te nemen; verlenen aan verweerder akte :

1) dat hij het geding in elk zijner delen en voor elk onderdeel van de eis op meer dan 30.000 frank schat, enkel en alleen om aan de wetsbepalingen omtrent bevoegdheid en vatbaarheid voor hoger beroep te voldoen;

2) dat hij bij herhaling aanlegster aanmaant tot terugkeer in de echtelijke woning, waar hij ze zal ontvangen overeenkomstig haar rang en stand;

3) dat hij aanbiedt elk der hierboven aangehaalde feiten door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, te bewijzen.

Verwijzen verzoekster in de kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

20 Mei 1952.

Voorzitter : M. Rollier.

Rechters : MM. Van Hoogenbemt en Van Wesemael.

Advocaten : Mrs Cooreman en Marechal.

1. Bevoegdheid (in burgerlijke zaken). — In onderhavig geval geen militaire opeising maar handelskoop. — Rechtbank van Koophandel bevoegd. — Bevoegdheid van de Rechtbank, rechtsprekend in hoger beroep, om ten gronde te beslissen krachtens artikel 473, lid 3 Rv. — Bevoegdheid van de als Rechtbank van Koophandel fungerende burgerlijke Rechtbank. — Akte van hoger beroep geldende als citatie.

2. Valsheidsprocedure. — Deze moet worden inachtgenomen, wanneer een partij de echtheid harer handtekening ontkent.

1. In het onderhavig geval gaat het niet om een militaire opeising, waaromtrent ieder geschil krachtens artikel 16 der wet van 12 Mei 1927 moet onderworpen worden aan het oordeel van de Vrederechter; het geschil betreft immers niet een betwisting omtrent de hoegrootheid van de toe te kennen « vergoeding » voor de zogenaamde « opeising »; de verkoper (koopman) heeft voor de levering van het fruit een factuur overgelegd, die zonder betwisting is verfeffend; de « wettelijke » verkoopprijzen werden in

rekening gebracht, hetgeen volstrekt in strijd is met het karakter ener « vergoeding », die voor een militaire opeising wordt uitgekeerd en die elke gedachte van winst van de leverancier uitsluit.

Het geschil valt derhalve onder de bevoegdheid van de Rechtbank van Koophandel.

De Rechtbank, rechtdoende in hoger beroep, is gerechtigd ten gronde te oordelen over de vorderingen, die zij acht tot hare bevoegdheid te behoren (artikel 473, lid 3, Rv., gewijzigd bij artikel 13 van de wet van 15 Maart 1932).

De Burgerlijke Rechtbank, die krachtens artikel 33 van de wet van 18 Juni 1869 ook als Rechtbank van Koophandel recht spreekt, blijft een Burgerlijke Rechtbank, wier rechtsmacht zich uitstrekt tot zaken, die niet tot de bevoegdheid ener Rechtbank van eerste aanleg zouden behoren in rechtsgebieden, waar Rechtbanken van Koophandel zijn gevestigd. Derhalve is de Burgerlijke Rechtbank bevoegd « ratione materiae » om van het onderhavige geschil kennis te nemen, ofschoon de zaak door de akte van hoger beroep aanhangig gemaakt werd voor de Rechtbank van eerste aanleg. De akte van hoger beroep vervangt een citatie, zodat de kosten daarvan ten laste komen van de verliezende partij.

2. De partij, die ontkent dat de op een in het geding gebracht stuk voorkomende handtekening de hare is, moet het litigieuze geschrift van valsheid betichten met inachtneming van de bij de artikelen 214 e.v. Rv. geregelde valsheidsprocedure; zij moet inzonderheid de tegenpartij aanmanen te verklaren, of zij zich ja dan neen van het bewuste stuk wil bedienen.

De eenvoudige bewering van de betrokken partij, dat de handtekening niet de hare is, dient als waardeeloos te worden afgewezen.

Stad Dendermonde t/ Van Haute.

Gezien de stukken, waaronder het vonnis van de heer Vrederechter van het kanton Zele dd. 12 Dècember 1951, in regelmatige uitgifte voorgebracht, waartegen de stad Dendermonde tijdig en regelmatig in hoger beroep is gekomen;

De Rechtbank ontvangt het hoger beroep en er over beslissende :

Overwegende dat Casimir Van Haute wegens levering aan de geallieerde legers op 16 November 1944 aan de stad Dendermonde een factuur heeft aangeboden ten bedrage van 10.750 frank; dat de stad Dendermonde aanvoert als voorschot 10.000 frank aan Casimir Van Haute te hebben uitbetaald, terwijl de Dienst van Onderling Hulpverlening (O.M.A.) het volledig bedrag van 10.750 frank aan dezelfde Casimir Van Haute uitkeerde; dat de stad Dendermonde bij geboekt exploit van deurwaarder Jozef Smit, te Zele dd. 17 October 1951 Casimir Van Haute voor de heer Vrederechter van het kanton Zele dagvaardde tot terugbetaling van voormeld bedrag van 10.000 frank met de gerechtelijke intresten en de kosten; dat de eerste Rechter zich onbevoegd verklaarde en de stad Dendermonde veroordeelde tot de kosten;

Over de bevoegdheid :

Overwegende dat appellante staande houdt, dat de levering van fruit geschiedde ingevolge een militaire opeising, zodat ieder geschil hieromtrent naar luid van artikel 16 der wet van 12 Mei 1927, aan het oordeel van de bevoegde heer Vrederechter moest worden onderworpen; terwijl geïntimeerde antwoordt, dat hij het bestelde fruit heeft gelieferd en verkocht voor de prijs, die hijzelf heeft aangerekend en gefactureerd, zodat

hem voor de geleverde koopwaren geen vergoeding werd gegeven, maar integendeel de prijs werd betaald, die hij gevraagd heeft; dat huidig geschil derhalve onder de bevoegdheid valt van de Rechtbank van Koophandel;

Overwegende dat appellante niet betwist, dat geïntimeerde handelaar is en hem trouwens in deze hoedanigheid zelf heeft gedagvaard; dat het aanhangig geschil geen betwisting geldt omtrent het kwantum van de toe te kennen « vergoeding » voor de zogenegde « opeising »; dat geïntimeerde voor de levering van het fruit een factuur heeft overgelegd, die zonder betwisting werd vereffend; dat appellante zelf toegeeft, dat de « wettelijke » verkoopprijzen werden aangerekend, wat volstrekt in strijd is met het karakter der « vergoeding », die voor een militaire opeising wordt uitgekeerd en die alle begrip van winst van de leverancier uitsluit (R. Pr. D. B., V°, Réquisitions militaires et Civ., n° 164);

Overwegende dat uit al deze elementen ten overvloede blijkt, dat het hier volstrekt niet over een militaire opeising, maar over een gewone bestelling gaat, tengevolge waarvan geïntimeerde, zoals gebruikelijk, met winst heeft verkocht; dat het geschil derhalve onder de bevoegdheid valt van de Rechtbank van Koophandel, zodat de eerste Rechter, gelet op het bedrag der vordering, zich terecht onbevoegd heeft verklaard (artikelen 2 en 12, 1° der wet op de bevoegdheid dd. 25 Maart 1876);

Overwegende dat geïntimeerde ten onrechte beweert dat appellante een tweede vordering instelt, wanneer zij vraagt dat de Rechtbank, zo nodig, de zaak tot zich zou trekken en ten gronde vonnissen; dat de Rechtbank immers, rechtdoende in hoger beroep, gerechtigd is ten gronde te oordelen over de vorderingen, die zij acht tot hare bevoegdheid te behoren (artikel 473, lid 3, Rv., gewijzigd bij artikel 13 der wet van 15 Maart 1932);

Overwegende dat de Burgerlijke Rechtbank van Dendermonde, op grond van artikel 33 der wet van 18 Juni 1869, ook als Rechtbank van Koophandel recht spreekt; dat die uitgebreidere jurisdictie echter geenszins het wezen of de natuur der Rechtbank verandert, die steeds een Burgerlijke Rechtbank blijft, wier jurisdictie zich ook uitstrekt tot zaken, die aan de bevoegdheid ener Rechtbank van eerste aanleg zouden onttrokken zijn in rechtsgebieden, waar Rechtbanken van Koophandel zijn gevestigd; dat derhalve deze Burgerlijke Rechtbank wel bevoegd is ratione materiae om van onderhavig geschil kennis te nemen, alhoewel de zaak door de akte van hoger beroep aanhangig gemaakt werd vóór de Rechtbank van eerste aanleg (zie Verbreking, 23 Januari 1930, Pas. 1930, I, 70; Verbreking, 13 Maart 1930, Pas. 1930, I, 159; zie ook Verbreking, 24 Februari 1949, Pas. 1949, I, 164, alsook de nota van Ch. Van Repingen in Journ. d. Trib., 1949, blz. 561; en verder de artikelen van J. Van de Velde-Winant, verschenen in het Journ. d. Trib., 1949, blz. 65, en in het Journ. d. Trib. van 26 Maart 1950, blz. 204, n° 28 en volgende;

Overwegende dat C. Van Haute handelaar is te Zele, zodat deze Rechtbank, recht doende in handelszaken, ook bevoegd is ratione loci;

Overwegende dat de zaak ingeleid werd vóór de 1e Kamer dezer Rechtbank ter zitting van 13 Maart 1952, waar zij regelmatig werd verwezen naar deze vijfde Kamer, die dus bevoegd is om over het geding te kennen;

Overwegende dat, gelet op het bedrag van de betwisting, deze Rechtbank, recht doende in koophandelszaken, in eerste en in laatste aanleg uitspraak doet

overeenkomstig artikel 16 der wet op de bevoegdheid van 25 Maart 1876, gewijzigd door de wet van 20 Maart 1948;

Overwegende dat appellante dus de gerechtskosten van de nutteloze eerste instantie dient te dragen; dat echter de akte van hoger beroep nuttig een citatie vervangt en de kosten van deze akte dus door de verliezende partij zullen dienen gedragen te worden;

Ten gronde :

Overwegende enerzijds dat uit een schrijven van het Ministerie van Financiën dd. 21 November 1951 blijkt, dat de O. M. A. op 28 Februari 1945 per postwissel de factuur van 16 November 1944 ten bedrage van 10.750 frank aan geïntimeerde heeft uitbetaald;

dat anderzijds geïntimeerde op 24 November 1944 aan appellante kwijting heeft gegeven tot beloop en som groot 10.000 frank, en de fiscale zegels regelmatig heeft geannuleerd;

Overwegende weliswaar dat geïntimeerde betwist, dat de handtekening, voorkomende op deze kwitantie, de zijne is; dat hij echter nalaat het litigieuze geschrift van valsheid te betichten en de procedure van het burgerlijk tussengeschied over valsheid toe te passen, zoals voorgeschreven bij de artikelen 214 en volgende van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering;

Overwegende inderdaad, dat geïntimeerde de tegenpartij niet heeft aangemaand te verklaren of zij zich, ja dan neen, van het betwiste stuk zal bedienen (artikel 215 Rv.; Glasson et Tissier, t. II, n° 629; Garsonnet, t. II, n° 269; dat zulke aanmaning nochtans een noodzakelijk vereiste is voor de regelmatigheid der procedure, gezien de belangrijkheid daarvan (R. P. Dr B., V°, Faux Incident, nr 68); dat, bij gemis aan regelmatige aanmaning de eenvoudige bewering van geïntimeerde als waardeloos dient te worden afgewezen;

Overwegende derhalve dat appellante's vordering rechtmatig en gegrond voorkomt;

Om deze redenen,

De Rechtbank, rechtdoende in hoger beroep,

Alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, bevestigt het bestreden vonnis, waarbij de eerste Rechter zich onbevoegd verklaarde en de stad Dendermonde tot de kosten veroordeelde; trekt de zaak tot zich, zoals voorzien bij artikel 473, par. 3, Rv., en rechtdoende in koophandelszaken, ten gronde recht doende in eerste en laatste aanleg;

Veroordeelt Casimir Van Haute om aan de stad Dendermonde te betalen een som groot 10.000 frank, met de gerechtelijke intresten;

Verwijst Casimir Van Haute in al de gerechtskosten vanaf en met inbegrip van de akte van hoger beroep, deze kosten begroot op, ongerekend de rechten van registratie op de minuut en de kosten van expeditie.

Vlaamse Juristen,

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUSSEL

12e Kamer. — 16 Juli 1952.

Alleenrechtsprekend rechter : M. Warlomont.

O.M. : M. Toussaint.

Advocaten : Mrs L. Van Dyck en Van Dessel.

Wegenverkeer. — In onderhavig geval geen sprake van een weggebruiker, die zijn richting wijzigt.

De weggebruiker, die een hindernis voorbijsteekt, mag niet beschouwd worden als een weggebruiker, die zijn richting wijzigt, en is dus niet verplicht zulks aan de andere weggebruikers kenbaar te maken.

Mahy t/ Declerck.

Gelet op in behoorlijke vorm voorgebracht :

1) het vonnis waarvan beroep, op tegenspraak tussen partijen de 19 Mei 1952 uitgesproken door de Vrederechter van het kanton Vilvoorde, waarvan geen akte van betekening vertoond werd;

2) de akte van hoger beroep op 28 Juni betekend door deurwaarder Janssen, te Leuven;

Overwegende dat het binnen de wettelijke termijn betekende hoger beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat de oorspronkelijke door geïntimeerde ingestelde vordering ertoe strekte Mahy aansprakelijk te horen verklaren voor een aanrijding, die zich op 28 October 1951 had voorgedaan;

Overwegende dat geïntimeerde de Leuvense steenweg volgde in de richting van Mechelen; dat hij op het grondgebied van Kampenhout in de loop van een voorbijstekingsmanoeuvre geremd heeft en zijn wagen tot stilstand gebracht heeft op de hoogte van twee personenwagens, die in botsing gekomen zijnde, op de rechterkant van de baan stil stonden;

Overwegende dat de auto van appellant de wagen van geïntimeerde aan de achterkant heeft aangereiden;

Overwegende dat Mahy bij wederzijds de herstelling van zijn eigen schade heeft gevorderd;

Overwegende dat de eerste rechter de eis van geïntimeerde De Clerck heeft toegewezen en appellant van zijn tegeneis afwezen;

Overwegende dat appellant in hoger beroep een dubbele fout aan beroepene verwijt; dat deze te laat naar links is afgeweken om de stilstaande voertuigen voorbij te steken en zijn bedoeling niet bekend gemaakt heeft aan de weggebruikers die achter hem gereden kwamen; dat geïntimeerde, die als voorbijstekende remde, aldus een onvoorzienbare hindernis heeft uitgemaakt;

Overwegende dat die beweringen niet mogen aanvaard worden;

Overwegende enerzijds, dat het geenszins bewezen is dat geïntimeerde zijn manoeuvre te laat verricht heeft en anderzijds de nadruk dient gelegd te worden op het feit, dat de weggebruiker die een hindernis voorbijsteekt, niet aangezien mag worden als weggebruiker, die zijn richting wijzigt en aldus niet gehouden is zulks aan de andere gebruikers kenbaar te maken;

Overwegende dat niet dient aangenomen te worden dat geïntimeerde een onvoorzienbare hindernis heeft opgeleverd, daar hij zijn wagen stilgehouden heeft op de hoogte van de beide aangereiden wagens;

Overwegende integendeel dat appellant heeft erkend dat hij zijn eigen voorbijstekingsmanoeuvre uitgevoerd heeft zonder zich te vergewissen dat de baan aan zijn linkerzijde vrij was over een voldoende lengte om alle

gevaar voor ongevallen te vermijden (artikel 33 van het Verkeersreglement);

Dat inderdaad appellant heeft verklaard :

« par la suite, je me suis aperçu que l'autre voiture » avait effectué ces manœuvres anormales pour s'arrêter à hauteur d'un autre accident qui venait de se produire. Etant donné la présence des véhicules sur la route je ne pouvais pas voir celle-ci sur une longueur suffisante. »

Overwegende dat appellant, indien hij zich tijdig had kunnen vergewissen dat de baan voor de wagen van geïntimeerde niet vrij was, zeker zou hebben kunnen gewaar worden dat de wagen van geïntimeerde op de linkerkant van de baan stilgehouden werd;

Om deze redenen,

De Rechtbank,

Rechtsprekende op tegenspraak en in hoger beroep;

Gehoord de heer Toussaint, Substituut van de Procureur des Konings, in zijn eensluidend advies.

Ontvangt het hoger beroep, verklaart het ongegrond, Verwijst appellant in de kosten van het hoger beroep.

NOOT : Zie : Pol. Rb. Diksmuide, 29 November 1949, R.W. 1949-1950, 1337.

CORRECTIONELE RECHTBANK TE OUDENAARDE

21 Februari 1952

Voorzitter : M. Janssens de Varebeke.

Rechters : M.M. Vandevelde en Wuyts.

O.M. : Langerock.

Advocaten : Mrs Van Dessel en De Bisschop.

Onrechtmatige daad. — Schade in juridische zin. — Volledige wedde aan het slachtoffer uitbetaald. — In zover geen schade. — Geen ongerechtvaardigde verrijking van de dader. — Stoffelijke en zedelijke schade.

Schade is een wezenlijk bestanddeel van de burgerlijke verantwoordelijkheid. Aanleiding tot schadevergoeding kan er slechts zijn, wanneer een recht van het slachtoffer geschonden wordt en hem een nadeel (pré-judice) berokkend wordt. Wanneer één dezer bestanddelen ontbreekt, is er geen schade in de juridische zin van het woord. Er is geen schade, indien het slachtoffer geen werkelijk verlies lijdt.

Alhoewel het recht van de burgerlijke partij op haar lichamelijke ongeschondenheid aangetast werd, doch deze sedert het ongeval steeds haar volle wedde heeft ontvangen, heeft zij in zover geen nadeel geleden. De juridische oorzaak van de weddebetaling gaat de voor het ongeval verantwoordelijke persoon niet aan.

De aantasting van de fysieke ongeschondenheid van het slachtoffer veroorzaakt niet noodzakelijk een « stoffelijke » schade; deze is slechts aanwezig, indien de uit het ongeval voortspruitende arbeidsonbekwaamheid een loonderving ten gevolge heeft.

De stoffelijke schade is die, welke een geldelijk verlies veroorzaakt of met andere woorden het vermogen van het slachtoffer vermindert.

De zedelijke schade is die welke geen geldelijke gevolgen heeft.

Indien de onrechtmatige daad van de dader in het ene geval minder schade veroorzaakt dan in het

andere — bvb. doordat, zoals in het onderhavig geval de volle wedde aan het slachtoffer uitbetaald blijft — is de dader daardoor niet ongerechtvaardigd verrijkt, noch het slachtoffer beroofd van iets, waarop hij recht heeft.

De zedelijke schade door het slachtoffer geleden moet mede opgenomen worden in de vergoeding voor pijn en smart.

De Potter t/ Henken.

Gezien het strafvonnis dezer Rechtbank dd. 3 November 1949, waarbij verdachte veroordeeld werd, aan de burgerlijke partij De Potter een provisionele vergoeding van 40.000 frank werd toegekend, en alvorens verder te beslissen op burgerlijk gebied een deskundige aangesteld werd met opdracht de duur en de graad van de tijdelijke of blijvende werkonbekwaamheid te bepalen en alle nadelige gevolgen aan te stippen, welke voor de burgerlijke partij voortspruiten uit de verwondingen, veroorzaakt door het auto-ongeval van 21 April 1949;

Gezien het op 22 Februari 1951 neergelegde verslag, waarin de deskundige besluit dat de burgerlijke partij ingevolge de breuk van rechterdijbeen, rechterknie-schijf en linker malleolus mediales, tijdelijk werkonbekwaam is voor 100 % gedurende acht maanden, voor 75 % gedurende een maand, voor 50 % gedurende vijf maanden, en dat hij sedert 21 Juni 1950 bestendig werkonbekwaam is voor 40 %;

Overwegende dat de burgerlijke partij niet betwist steeds haar volledige wedde van legeraalmoezenier te hebben getrokken, Zelfs gedurende de periode van volledige werkonbekwaamheid.

Dat de burgerlijke verantwoordelijke opwerpt, dat de werkonbekwaamheid dus geen weerslag gehad heeft op de inkomsten van de burgerlijke partij, zodat deze laatste uit hoofde van die werkonbekwaamheid geen recht op schadevergoeding bezit;

Overwegende dat de schade een wezenlijk bestanddeel is van de burgerlijke verantwoordelijkheid;

Overwegende dat de schade slechts aanleiding kan geven tot vergoeding, wanneer een recht van het slachtoffer geschonden wordt en een nadeel (préjudice) berokkend wordt; dat, wanneer één dezer bestanddelen ontbreekt, er geen schade in de juridische zin van het woord bestaat (De Page II, 1948);

Dat het element « nadeel », ook doorgaans schade genoemd, moet overeenstemmen met een werkelijk verlies vanwege het slachtoffer (De Page II, 949) en dat in deze zin mag gezegd worden, dat de schade welke ten grondslag ligt aan alle vergoedingen, een louter feitelijk begrip is, waarvan de werkelijkheid en de omvang door de rechter wordt vastgesteld (Dabin, Rev. Crit. Jur. 1949 blz. 80 nr 63);

Overwegende dat, alhoewel het recht van de burgerlijke partij op haar lichamelijke ongeschondenheid aangetast werd, de loutere feitelijke vaststelling, gedaan door de rechtbank, dat de burgerlijke partij ten gevolge van het ongeval geen geldelijk verlies ondergaan heeft, volstaat om te besluiten dat het element « nadeel » wat betreft het verlies van wedde niet bestaat;

Dat de rechtbank niet hoeft te onderzoeken waarom de burgerlijke partij haar wedde is blijven trekken niettegenstaande de werkonbekwaamheid; dat de betaling van de bezoldiging aan het slachtoffer een louter materieel feit is, waaruit het niet bestaan van enig geldelijk nadeel voortvloeit;

Dat de juridische oorzaak dezer betaling, noch de benaming die daaraan gegeven wordt van wedde, ver-

goeding of gratificatie, ter zake niet het minste belang heeft, en de dader evenmin aangaat als de juridische oorzaak van de betaling der bezoldiging aan het slachtoffer vóór het ongeval;

Overwegende dat terecht de nadruk gelegd werd op het feit, dat de door het slachtoffer geleden schade niet bestaat in het verlies van de bezoldiging, maar in de aantasting zijner fysieke ongeschondenheid; (noot Fonteyne onder beroep Luik 7-1-1948, R.G.A.R. 1948, 4187); dat de werkonbekwaamheid en het weddeverlies, indien het bestaat, daarvan slechts de gevolgen zouden kunnen zijn;

Overwegende dat een gedeelte der rechtspraak ten onrechte schijnt aan te nemen, dat de fysieke vermindering noodzakelijk een « stoffelijke » schade veroorzaakt, dewelke bestaat in de werkonbekwaamheid en gelijkwaardig zou zijn met de bezoldiging, die het slachtoffer gedurende de werkonbekwaamheid trekt (Beroep Brussel en Luik, aangehaald in arresten van Cas. 10-7-1950, Pas. 1950, I, 823; Cas. 21-8-1941, R.G.A.R. 1942, 3744);

dat deze oplossing, die trouwens het noodlottig gevolg heeft nutteloos het probleem der cumulatie van de vergoedingen te stellen, a priori als bewezen schijnt aan te nemen dat er, in geval van werkonbekwaamheid steeds stoffelijke schade bestaat, hetgeen overeenstemt met de negering van de noodzakelijkheid van het bestanddeel « nadeel » in het juridische begrip « schade »;

Dat er geen noodzakelijk verband kan bestaan tussen de lichamelijke verzwakking en het bedrag van de bezoldiging, die het slachtoffer trekt; dat de schade, spruitende uit een lichamenlijk letsel, veel aanzienlijker kan zijn voor de ene persoon dan voor de andere; dat bijvoorbeeld de onbruikbaarheid der benen op zich zelf een veel groter nadeel veroorzaakt voor een persoon, die zijn benen gebruikt voor de uitoefening van zijn beroep, dan voor een ander persoon, die bijvoorbeeld intellectueel werk verricht; dat nochtans de bezoldiging van de eerste dikwijls veel lager zal zijn dan die van de tweede;

Dat het weliswaar niet kan ontkend worden, dat een lichamenlijk letsel in feite steeds een nadeel berokkent, maar dat dit nadeel slechts gemakkelijk in geld zal kunnen geschat worden, wanneer er geldelijke gevolgen door verlies van bezoldiging en of van inkomen uit voortspruit;

Overwegende dat alleen een juist onderscheid tussen het begrip « stoffelijke » en « zedelijke » schade een oplossing kan geven aan de moeilijkheden, die bij de toekenning van vergoedingen rijzen, wanneer de werkonbekwaamheid geen verlies van inkomen tot gevolg heeft;

Overwegende dat de stoffelijke schade die is, welke een geldelijk verlies veroorzaakt, of in andere woorden, waardoor het vermogen van het slachtoffer verminderd wordt (Mazeaud, I, 214); dat ook alle aantasting van de lichamenlijke ongeschondenheid, op voorwaarde dat daardoor een gemakkelijk in geld schatbaar verlies veroorzaakt wordt, onder de stoffelijke schade dient te worden gerangschikt (De Page II, 951);

Dat daarentegen de zedelijke schade die is, welke geen geldelijke gevolgen heeft (Mazeaud I, 293);

Overwegende dat, nu de aantasting van de lichamenlijke ongeschondenheid van de burgerlijke partij tot heden geen geldelijke gevolgen heeft gehad, buiten natuurlijk de geneeskundige en andere onkosten, die afzonderlijk vergoed worden, zij bij haar geen stoffelijke schade heeft doen ontstaan;

Overwegende dat het ter zake niet gaat om de dader te doen genieten van een voordeel dat aan het slachtoffer toekomt;

Dat sommige vonnissen zich hebben laten leiden door bekommernissen die, steunende op een verkeerd billijkheidsgevoel, tegen de gezonde rechtsprincipes indruisen;

Dat inzake verantwoordelijkheid het toeval een aanzienlijke rol speelt (Dabin, Rev. Crit. Jur. 1949, blz 95 nr 96); dat het uitsluitend aan het toeval te wijten is dat de weerslag van dezelfde werkonbekwaamheid op de veroorzaakte schade aanzienlijk tussen verschillende slachtoffers verschilt; dat, wanneer het toeval gunstig is voor de dader, in deze zin dat zijn daad minder schade veroorzaakt heeft, dit in zijn voordeel geen onrechtmatige verrijking schept noch het slachtoffer berooft van iets waarop het recht heeft;

Overwegende dat de burgerlijke partij ten gevolge van de letsels, die haar toegebracht zijn, een zeer aanzienlijke zedelijke schade ondergaan heeft; dat de vergoeding, die daarvoor verschuldigd is, dient samengsmolten te worden met de vergoeding, die zij vordert voor pijn en smart;

Overwegende dat bij de schatting der vergoeding rekening dient te worden gehouden met de acht maand lange volledige werkonbekwaamheid, de gedeeltelijke werkonbekwaamheid van 75 % en 50 % gedurende zes maand, en de bestendige werkonbekwaamheid van 40 %;

Dat het voor een legeraalmoezenier bijzonder lastig is, wanneer hij een zwaar letsel aan de benen heeft geleden; dat hij om die reden moeilijk nog zijn ambt zal kunnen uitoefenen bij de vechtende eenheden; dat hij zijn werkzaamheden zal moeten beperken en dat deze voor hem veel lastiger zullen zijn;

Dat de burgerlijke partij gedurende de lange verzorging hevige pijnen heeft moeten lijden, zowel zedelijk als lichamelijk;

Overwegende dat de rechtbank van oordeel is, dat de vergoeding voor zedelijke schade ex aequo et bono mag geschat worden op 350.000 frank;

Dat bovendien aan de burgerlijke partij akte moet worden verleend van haar voorbehoud voor de toekomst, namelijk voor het geval zij een werkelijke wedde-vermindering mocht ondergaan, of een tot heden nog niet bestaande stoffelijke schade mocht lijden;

Overwegende dat de erelonen van de deskundige in de gedingskosten begrepen worden;

Om deze redenen : (.....)

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

"Rechtskundig Weekblad"

VREDEGERECHT TE PASSENDALE

30 Januari 1953.

Rechter : M. De Muelenaere.

Advocaten : Mrs. Lefere en Couchuyt.

Huur en verhuur. — Ontbinding van de overeenkomst bij stilzwijgende wilsovereenstemming tussen huurder en verhuurder.

Een huurovereenkomst neemt een einde door wilsovereenstemming tussen huurder en verhuurder (artikel 1134 B.W.). Deze wilsovereenstemming kan stilzwijgend zijn en worden afgeleid uit de omstandigheden.

De Rechter, die de ontbinding der overeenkomst door stilzwijgend akkoord van partijen afleidt uit onbetwistbare feiten, acht de ontbinding niet bewezen door blote vermoedens in strijd met de artikelen 1341 env. B. W.

Ceuninck M. t/ Ceuninck J.

Gezien het exploit van dagvaarding van deurwaarder Roger 't Kindt, te Hoogdele, in dato 9 October 1952, ertoe strekkende verweerder te horen veroordelen om binnen de acht dagen van de betekening van het te wijzen vonnis het huis, gelegen te Zonnebeke, Ieperstraat 47, te verlaten en ter vrije en volle beschikking te stellen van aanlegger, met afgifte der sleutels, op straf daartoe gedwongen te worden bij rechtsmacht;

Aangezien beide partijen hetzelfde woonhuis met herberg, gelegen te Zonnebeke, Ieperstraat 47, bewonen; dat aanlegger beweert huurder te zijn van dit huis, terwijl verweerder zijn onderhuurder is; dat verweerder integendeel beweert zelf hoofdhuurder te zijn en onderverhuurd te hebben aan aanlegger;

Aangezien niet betwist wordt dat verweerder bedoeld woonhuis met herberg in Juni 1947 gehuurd heeft van Mevrouw de Weduwe Feneau, te Menen, met verplichting alle dranken te betrekken van de brouwerij « Les trois Rois » en verbod onder te verhuren; dat hij regelmatig de huurprijs betaald heeft aan de eigenares tot einde Juni 1949 en dat vanaf 1 Juli 1949 tot heden aanlegger de huurprijs betaalt aan de eigenares en de herberg voor eigen rekening drijft;

Aangezien in toepassing van artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek de huurovereenkomst een einde neemt bij wederzijdse toestemming van huurder en verhuurder, dat deze toestemming stilzwijgend mag zijn en blijken uit de feiten (zie Laurent : boek 25, n° 351); dat de rechter, die de verbreking der huurovereenkomst door stilzwijgend akkoord der partijen afleidt uit onbetwistbare feiten, aan deze feiten hun ware betekenis toekent, en niet het bewijs der verbreking zoekt in blote vermoedens in strijd met de bepalingen van de artikelen 1341 en volgende van het Burgerlijk Wetboek (zie Hof van Beroep Gent, 22 Februari 1902, Pas. II, blz. 268);

Aangezien niet betwist wordt dat :

1) verweerder vanaf 1 Juli 1949, dit is vanaf het huwelijk van zijn zoon Maurice, de aanlegger, geen huurgeld meer betaald heeft aan de eigenares;

2) dat vanaf dezelfde datum de eigenares nooit huurgeld meer gevorderd heeft van verweerder, maar wel van de aanlegger;

3) de herberg vanaf dezelfde datum gedreven werd door aanlegger en zijn echtgenote voor eigen rekening;

dat zij ook de nodige dranken kochten van de brouwerij « Les trois Rois » van de eigenares;

4) de openingstaks der drankslijterij betaald werd door aanlegger;

5) aanlegger nooit huurgeld betaald heeft aan verweerder, maar integendeel verweerder vanaf het huwelijk van aanlegger aan deze laatste vergoeding betaalt voor zijn verblijf en onderhoud in bedoeld woonhuis;

Aangezien al deze feiten niet betwist worden en geen twijfel laten omtrent het akkoord tussen verhuurder en verweerder om een einde te stellen aan de huur-overeenkomst die tussen hen bestaan heeft;

Aangezien aanlegger bij deurwaardersexploot van 23 Juni 1952 regelmatig opzegging aan verweerder betekend heeft tegen 1 October 1952; dat de reden die aanlegger inroept om de intrekking van de huurverlenging te vragen, namelijk de noodzakelijkheid voor hem en zijn gezin over gans het woonhuis te beschikken, een gewichtige reden uitmaakt; dat overigens, wanneer onenigheid bestaat tussen familieleden die « samenwonen », het aangewezen is dat dit samenwonen zou ophouden, zonder dat het noodzakelijk is de reden van de onenigheid te onderzoeken;

Aangezien verweerder reeds sedert ettelijke maanden verzocht werd een ander onderkomen te zoeken;

Om deze redenen,

Wij, Vrederechter, oordelende op tegenspraak en in eerste aanleg, in acht genomen de artikelen 2, 36, 37 en 41 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zeggen voor recht dat verweerder gehouden is, binnen de acht dagen na de betekening van dit vonnis het huis, gelegen te Zonnebeke, Ieperstraat 47, te verlaten en ter vrije en volle beschikking te stellen van aanlegger, met afgifte der sleutels, op straf daartoe gedwongen te worden bij rechtsmacht;

Veroordelen verweerder tot de kosten des geding.

Verklaren dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad niet-
tegenstaande alle voorziening en zonder borgstelling.

BIBLIOGRAPHIE

ROBERT JANSSENS, Rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent: **Feitelijke Vennootschappen en Schijnvennootschappen**. - « Algemene Practische Rechtsverzameling », Brussel, F. Larcier, 1953.

De Algemene Practische Rechtsverzameling, in het kort A.P.R., deze stoute bijna roekeloze onderneming, kenmerkend voor jeugd en durf en voor enkele ouderen een onverantwoorde vermetelheid, steekt van wal met haar eerste verhandeling, zijnde hogergenoemd werk, uiteenvallend in 272 nummers, en aangeboden in een stijlvolle kافت, die bijwerking en vervanging toelaat.

Alle practici van het recht herinneren zich hun eerste processen over kwesties, waarin de vreemde rechtsfiguur der Feitelijke Vennootschap mede optrad en speelde. Zij verbrodde het spel. Bestond ze of bestond ze niet? Bestond ze inter partes en niet tegenover derden? Zij leefde in de mist, dook op en verwekte gevolgen, verdween en leek een optisch waanbeeld.

De huidige voorzitter der Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk, Mr de Necker, gewezen Referendaris in de Rechtbank van Koophandel aldaar, heeft het eerst door zijn juridische knapheid en vonnissen

(aanvankelijk leken ze mij knepen) mij in deze vreemde wereld begeleid. Ik ben sindsdien het spel, het juridisch spel — homo ludens — gaan beminnen. Nyssens en Corbiau, later Passelecq waren onze gidsen en Hémard zorgde voor de verruiming der horizons.

Nu ligt voor mij het werk van de heer Rechter Robert Janssens, het meest volledige en rijke van alle die ik over dit onderwerp las. Uitputtend van inhoud, alle facetten van het probleem belichtend, alle vragen en kwellingen die de practizijn van het recht beklemmen behandelend, up to date tot 1 Januari 1953.

Toen hij als rechter, zetelend in handelszaken, te Dendermonde fungeerde, trad hij met dit vreemdsoortig juridisch gewas der Feitelijke Vennootschappen in voeling en ondervond dat pleiters en juristen deze zonderlinge verschijning onwennig hanteerden. De noodzaak om wegwijs te worden in de regeling en oplossing der rechtsverhoudingen tussen feitelijke vennoten onderling en tegenover derden noopte hem tot de studie van het verschijnsel, een studie die passie werd en die groeide tot deze geslaagde poging om de gestalte en de rechtsbetrekkingen der Feitelijke Vennootschap zo benaderend mogelijk uit te beelden.

Hierbij enkele grepen uit de inhoud:

Wat zijn Feitelijke Vennootschappen?

Hoe staat het met hare rechtspersoonlijkheid; tegenover wie bestaat die en tegenover wie niet?

Welke kiem van nietigheid draagt zij in zich?

Wie zijn haar derden? Volgt hier een zeer degelijke studie van de derden, door artikel 4 en artikel 13, 3e lid der samengeschiedelde wetten op de handelsvennootschappen bedoeld.

Welke keuze hebben deze derden?

Quid voor derden die haar bestaan negeren en wat vloeit daaruit voort?

Quid voor derden die haar bestaan erkennen en met welk resultaat?

Quid voor derden, die haar nietigheid vorderen en met welke gevolgen? Deze laatste materie wordt uitvoerig en zeer verantwoord behandeld.

Volgt dan vereffening, faillissement en gerechtelijk akkoord van F.V., ontbinding, wijziging aan standregelen en verjaring.

En dan een enige afdeling, waar de auteur met het oog op de dagelijkse praktijk, bondig de middelen ontleedt die een F.V. kan aanwenden tegenover de derde die tegen haar artikel 4 voornoemd inroept.

Al wie gedingen moet voeren kan buiten de studie van deze afdeling niet, afdeling, waarin de schrijver vrijgevig de gouden sleutels tot ieders beschikking stelt om de uitgangloze situatie van de feitelijke vennoten, die ut singuli dagen en tegenover wie de derde het bestaan van een F.V. inroept, te ondervangen.

Volgt dan het gehele hoofdstuk met de ontleding en de afwikkeling der rechtsbetrekkingen tussen de vennoten onderling. Daarmede sluit de volmaakte architectuur van de F.V.

De auteur begint dan in 36 bladzijden de studie van de Schijnvennootschappen, zo gevat en zo synthetisch, dat dit het raadplegen van allerhande boeken overbodig maakt.

Dit is overigens het algemeen kenmerk van dit oeuvre: een samengedrongen concentratie van tientallen boeken en werken, juist iets dat in een notedop beantwoordt aan het grote opzet: algemene en praktische verzameling van Recht.

* * *

De stijl van de auteur?

Wanneer ik het woord zoek om hem zo getrouw

mogelijk te schetsen, vind ik slechts de term «naakt»; het is een naakte stijl in de zin van de Griekse naaktheid der wonderen uit de beeldhouwkunst. De schrijver drukt zich zo sober en helder uit dat alle overbodige lijnen in de tekening zijner gedachten geweerd zijn.

Het onpreciese, de suggestie, de verdoezeling, die in een romanconstructie en -stijl waardevolle elementen kunnen zijn, bestaan hier niet.

Tussen de klare gedachte en de nette zeggingswijze is verder de afstand zo gering mogelijk, wat in een juridisch werk een uitzonderlijke verdienste is. En omdat de gedachte net en scherp is zitten ook deze kwaliteiten in de formulering.

De aard van de zinsbouw geeft ook aanleiding tot die indruk van precisie. De auteur gebruikt doorgaans korte zinnen met weinig veelledigheid; waar nog meerdere leden tot een totaalzin behoren is elk deel keurig en duidelijk.

De meer omslachtige, rijk geconstrueerde en gearticuleerde zin die we uit het Latijn en het Duits kennen met het werkwoord aan het einde, zodat wij in de onzekerheid der betekenis verkeren tot het werkwoord de opheldering brengt en de noodzaak om het gehele geval te herlezen, is aan de zinsbouw van de auteur vreemd. Ik zou zeggen dat deze korte rake zinsbouw eerder Frans is, ware het niet dat de Franse rechtspraak ons zoveel schone voorbeelden geeft van de oud-Latijnse periode met evenwichtige gebalanceerde delen en zelfs onderdelen.

Misschien geeft de kennis van de persoon van de auteur nog de raakste typering van zijn stijl. Le style c'est l'homme. Wie de auteur kennen weten meteen wat ik bedoel.

* * *

Het zou geen rechtstudie meer zijn moesten de door de schrijver voorgestelde oplossingen niet vatbaar zijn voor critiek en afwijkende meningen. Laat ik er slechts een paar aanhalen:

1) Rechtspersonen, zegt de auteur, zijn niet louter fictief en ook niet louter scheppingen van de wet; zij hebben een reële grond, ontspruiten uit de wil der rechtshandelenden en worden, mits bepaalde voorwaarden, door de wet erkend.

Wijgerig kan men zeggen dat het orde-eenheden zijn op een bepaald doel afgestemd en hebbend een door dit specifieke doel bepaalde organisatie. Zij hebben een accidentele werkelijkheid en in zoverre zij materiële goederen structureren, hebben zij ook een stoffelijke grondslag. Juridisch worden zij aanvaard ten einde een bepaald vermogen, omwille van nuttige doeleinden, als een sociaal-economische en financiële entiteit en zelfstandigheid te aanzien en te laten optreden.

Feitelijke Vennootschappen hebben rechtspersoonlijkheid inter partes en tegenover instemmende derden.

De vraag rijst: welk is haar vermogen, samengesteld uit fracties van individuele activa (nr 20)? Of is haar vermogen identisch aan de optelling van het vermogen der feitelijke vennoten, die tenslotte toch slechts solidaire borgen zijn voor het goed resultaat der verbintenissen van de vennootschap?

Stel het geval van een failliete F.V. met het noodzakelijke gevolg van faillissement der feitelijke vennoten. Er zijn schuldeisers van de F.V. en er zijn schuldeisers van de feitelijke vennoten ut singuli. Wat is het gemeenschappelijk pand (artikel 8 hypotheekwet) der schuldeisers van de F.V.? Er is gewoonlijk geen geschrift of stichtingsakte en dus geen bepaling van inbreng; de wetten die de inbreng zouden moeten omlijnen zijn doorgaans of onbestaande of vrij vaag.

Wat doet men hier dan met die vooropgezette vermogensentiteit, die door de wetgever als een vermogensrechtelijke handelingsbekwame in het rechtsverkeer wordt aanvaard?

Wanneer heeft de F.V. goederen samen voor de vennootschap verworven? Hoe aanduiden dat zij met geld van de F.V. bepaalde goederen heeft verkregen? Zoveel vragen die rijzen en geen oplossing vinden.

2) De derde handelaar, door de F.V. gedagvaard voor de rechtbank van koophandel tot betaling van een koopprijs, vordert door wederzijds de nietigheid der F.V. Is de Rechtbank van Koophandel bevoegd? De auteur schijnt onder nr 114 te zeggen neen.

Nochtans verklaart hij onder nr 113 de Rechtbank van Koophandel normaal bevoegd wanneer de eis tot nietigverklaring door de derde als hoofdeis tegen de F.V. wordt ingeleid. Derhalve is ook de Rechtbank van Koophandel bevoegd om over de wederzijds tot nietigverklaring te wijzen, daar de Rechtbanken van Koophandel kennis nemen niet alleen van de wederzijds, die ontstaan uit de overeenkomst of uit het feit dat de oorspronkelijke vordering ten grondslag ligt, die ontstaan uit het vexatoir en roekeloos karakter van de vordering (artikel 37, par. 1), maar ook van alle wederzijds, die, indien zij als hoofdeis werden ingeleid, tot haar normale bevoegdheid zouden behoren (zie R.P.D.B. Addendum au mot Compétence en matière civile et commerciale (Loi du 15 mars 1932) 6: mais les autres juridictions ne connaissent des demandes reconventionnelles sortant des limites de leur compétence ordinaire que si...).

* * *

De uitgeverij N.V. Huis F. Larcier van Brussel, koos een aangename klare letter op een fulpen papier.

Wanneer de A.P.R. de Nederlandse juristenwereld verder met dergelijke werken verrast, zal onze lof en dank voor de prestatie steeds te klein zijn.

M. Vandekerckhove,
Referendaris.

TAALKUNDIGE KRONIEK

GEORGIN (René), Pour un meilleur français, (2de verm. uitg.). Paris, Editions André Bonne, 4°, 314 blz. — Prijs: 690 Fr. fr.

Quelles sont les qualités qui font une bonne langue? La clarté et la précision. Ce sont elles qui avaient fait du français la langue diplomatique. Il les a perdues en partie parce qu'il a accueilli trop de mots nouveaux, qu'il en a employés à contresens, ... qu'il n'est plus assez attaché au respect des nuances qui donnent à l'expression de la pensée la justesse et la délicatesse.

Renée GEORGIN.

In zijn deugdelijk voorbericht, «L'auteur et le lecteur», dat de schrijver als een samenspraak heeft opgevat, geeft hij aan belangstellenden een overzicht van zijn krachtig pleidooi voor het beschaafd Frans.

... *Le lecteur*. — Je ne puis vous cacher que l'objet de votre livre m'inquiète. Vous êtes sans doute un de ces pédants de collège qui font la guerre à des expressions d'un usage courant et les prétendent vicieuses...

... *L'auteur*. — ...Au reste, mon dessein n'est pas de déployer ici un purisme intolérant, un traditiona-

lisme outrancier, mais seulement de vous signaler des malfaçons évidentes en vous criant casse-cou...»

Niet alleen in Vlaanderen dienen we ons taalgebruik grondig te zuiveren, maar uit de bovenstaande regelen blijkt het duidelijk, dat de algemene taalverbastering in Frankrijk velen verontrust. Is het een teken van de intellectuele ontredde van Frankrijk, Europa's oude leermeester?

In een zestal hoofdstukken onderzoekt de auteur de hedendaagse taalverbastering in zijn vaderland. Het is ontstellend te moeten constateren tot welke ontarding een taal kan gebracht worden, als journalisten, letterkundigen, geleerden en briefwisselaars alle gezonde taalpolitie miskennen en onderschatten.

Het eerste hoofdstuk: « *La Vocabulaire* » (blzn. 25-112) bewijst dat de Fransman aan één geduchte kwaal lijdt. Hij schept op de meest onzinnige wijze allerhande neologismen. Een neologisme is niet altijd af te keuren. Het is een element tot taalverrijking; het moet echter beantwoorden aan het correct taalgebruik. Bij honderden Fransen is het een ziekelijke woordsmederij.

Onder de zogenaamde « mots hybrides » tekenen we aan: vélodrome, sociologue, négrophobie, hypertension, métrobus, bibliobus, téléferique. De woorden: téléviser, téléreportage, téléspectateur, téléguidé, télécommunication keurt Georgin streng af. Hij verdedigt dezelfde mening betreffende sommige werkwoorden — les verbes abusifs — o.a.: collisionner, commotionner, dimensionner, exhibitionner, objurgationner, enz.

«...Beaucoup de néologismes sont des monstres authentiques! roept de auteur geërgerd uit, als hij b.v. volgende samenstellingen behandelt: actualiser, abrager, être attenté, audiviseur, automobilisable, cruciverbiste, inconcurrentiable, innoctentiste, visagiste, enz.

Verder critiqueert de samensteller de taal van geleerden en letterkundigen, waar « la hardiesse néologistique » bijdraagt tot de huidige, scherpe taal-crisis. Onomwonden verklaart Georgin [quel] « le domaine n'est plus accessible aux non-initiés. » Men wordt er in de war gebracht door woorden als: abréaction, ambivalence, affixation, catégoriel, finitude, intentionnalité, objectal, préformatif, téléologique, enz. Letterkundigen gebruiken met voorliefde: s'antagoniser, aventurisme, désécrire, désidéaler, déhumaniser, désactualiser, détotaliser, s'hitlériser, inactualité, inappétissant, inatteignable, inespérément, inintérêt, prédilectionner, enz.

Dank zij zijn belezenheid en zijn uitvoerig documentatiemateriaal weidt deze verdediger van de Franse taal uit over « Confusions de sens, contresens », « Les Emprunts aux langues étrangères ». Hier beschouwt Georgin voornamelijk woorden ontleend aan het Amerikaans, het Engels en het Duits.

In « L'initialité ou l'abus des abréviations » gispt de samensteller het misbruik van het letterwoord, dat ten onzent eveneens een vruchtbare voedingsbodem vindt. Terecht merkt de schrijver heel snedig op: « Cela devient un vocabulaire pour épileptiques ou pour sourds-muets... ».

Het hoofdstuk « *La correction grammaticale* » (blzn. 119-234) bevat voortreffelijke inlichtingen. Achtereenvolgens worden volgende punten behandeld: « Savez-vous vos conjugaisons? » Is die vraag niet overdreven? Neen, de schrijver bekent het zelf openhartig: «...Les Français trébuchent sur la conjugaison... ».

Het gebruik van de hulpwerkwoorden *avoir* en *être* leveren vooral bij Franssprekende Vlamingen veel

moeilijkheden op. Menig grammaticus graaft niet diep genoeg, als hij dat moeilijk vraagstuk aanpakt en beperkt zich vaak tot al te vage uiteenzettingen. Bij Georgin treffen we steunpunten aan. In « To be or not to be » lezen we: « C'est un problème délicat que celui de l'auxiliaire à employer avec tel ou tel verbe et l'hésitation est parfois permise entre *avoir* et *être*. Hierna volgen toelichtingen op betekenisschakeringen als: Les vacances ont passé vite; les vacances sont passées; la pluie a tombé pendant trois heures, mais on ajoute, le vent est tombé, enz.

Na het gedeelte « Vices de construction » raakt de schrijver de kwestie aan van de werkwoorden *met* of *zonder* voorzetsel. « L'Architecture de la phrase » behelst stilistische voorschriften. De uitdrukkingen à ce que, de ce que, après que, avant que, bien que, quoique, tout... que, comme si, enz., die de zwierige gang van een zin stremmen, worden door Georgin onverbiddekelijk geweerd.

Verder blijft hij stilstaan bij « Variations sur quelques prépositions », « Les caprices de l'orthographe ». In dit stukje lezen we: « Cette ignorance ou ce mépris de l'orthographe usuelle et des règles d'accord devient vraiment un fléau, est un signe dangereux d'inculture... »

Het laatste gedeelte: « *Les langues techniques* » (blzn. 235-257) verdient onze volle aandacht. De auteur haalt allerlei afschrikwekkende voorbeelden aan van erbarmelijk modern Frans. O, Racine! O, Molière! O, Bossuet! Op welke schandelijke manier wordt uw moedertaal ontwaard; uw sierlijke en delicate moedertaal, waarin gij meesterwerken hebt geschreven! We lezen in boeken en kranten allerlei onzin: une atmosphère constructive, les leviers de commande, circulation scripturale, arrondissementier, politiser une question, politisation, recevabilité d'une mesure, résistentialiste; les économiquement faibles; le ministre triforciste; les aménagements fiscaux; tribuna-lier, accidenter, correspondancier, circulariser, escul-ateur, permanentiste.

Dat barbarentaaltje wint eveneens veld bij de handelsondernemingen. Wat zegt Georgin hierover? « La langue du commerce bat généralement tous les records de la maladresse, de l'incorrection et de l'incohérence... » Hij veroordeelt b.v. de zinnen als: En réponse à votre honorée du...; A vous lire, veuillez agréer...; Vous recevez fin courant; Nous vous joignons un échantillon, enz.?

En de sporttaal? De taal die elke dag door duizenden wordt gebruikt. Verstompt ze niet bij honderden alle taalgevoel? Over dat woord- en zingestotter kunt u zelf oordelen...: starters, score, sprinters, stayers, finish, supporter; turfiste, stadiste, poursuiteur. Schotte dont la condition est étonnante. Nous avons remporté la bataille finale. Opgelet! Rabasson loge le fromage de cuir dans les ficelles... « Au risque de scandaliser certains de mes lecteurs, j'avoue ne guère aimer la langue du sport... » We geloven dat Georgin gelijk heeft.

De moedige schrijver eindigt zijn onderzoek met te wijzen op « Le Français populaire », « Où en sommes-nous? » en « Additions, réponses et repentirs ».

Een index analytique, index des nom propres en een korte inhoudstafel maken de gebruikers onmiddellijk wegwijs bij het lezen of raadplegen van het nuttig werk: « Pour un meilleur français ».

* * *

Het verdienstelijk boek van René Georgin, dat in

Frankrijk veel ophef heeft gemaakt, mogen we niet onachtzaam ter zijde schuiven. Zijn taalkundige beschouwingen zijn niet gericht tot de goegemeente. Het is een onontbeerlijk werk voor alle ernstige taalbeoefenaars.

« Pour un meilleur français » bevat talrijke beharzenswaardige uitspraken. Het betoog van Georgin klinkt als een bazuinstoot in zijn vaderland, waar het taalbederf en de taalverarming op een krachtige manier moeten te keer worden gegaan.

Dat modern handboek kan velen opwekken tot een beredeneerde en degelijke taalbeoefening. Een volk dat zijn taal verslonst, verslonst zich zelf en doet de eerste stap naar zijn culturele ondergang.

Georgin wil het heil van Frankrijk... De taal « de zichtbare en hoorbare openbaring van het zieleleven » (Dr C.P.F. Lecoutere, « Inleiding tot de taalkunde en tot de Geschiedenis van het Nederlands ») behoort tot een van de elementen, dat een volk opnieuw zijn rasfierheid kan schenken.

Het strenge boek van René Georgin is een weldaad. De pers, hoe vreemd het ook mag klinken, keurde « Pour un meilleur français » niet af. De schrijver had het recht een juichkreet te slaken: « ...cet accueil inespéré me prouve que ce cri d'alarme n'était pas tout à fait inutile et venait à son heure. C'est pour un auteur la meilleure récompense »...

Albert Blontrock.

MEDEDELINGEN

BELGISCHE VERENIGING TOT BESCHERMING EN ONTWIKKELING VAN HET AUTEURSRECHT

De Belgische Vereniging tot Bescherming en Ontwikkeling van het Auteursrecht heeft een vergadering belegd in de zaal « Renaissance », van het Erasmus-Museum, Kapittelstraat 31, Anderlecht, op Donderdag 23 April aanstaande, te 20 uur.

Tijdens deze vergadering zullen twee belangrijke spreekbeurten gehouden worden.

Mr Emmanuel Thiebault, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, zal handelen over het « Geval Bonnard », dat onlangs beslecht werd door het Hof van Beroep te Parijs en dat een nieuw licht werpt op het morele recht van de schilder in zijn werk.

Mr Pierre Poirier, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, zal handelen over « La citation en matière plastique ».

Belangenstellenden worden op deze vergadering uitgenodigd.

TIJDSCHRIFTEN

Tijdschrift voor Notarissen - n° 3 Maart 1953.

H. A. Drielsma : Het karakter van de begrafenis-kosten, de boedelkosten en de successierechten naar Nederlands recht. — Rechtspraak.

Nederlands Juristenblad - afl. 15.

Prof. Mr A. J. P. Tammes : Wat is « supranationaal »? — Mr W. C. Van Binsbergen : Niet in staat voldoende te beseffen? — Mr H. Groen : Faillissement en voldoening van vorderingen op de Rijkspostspaarbank. — C. P. F. Was : Artikel 23, 4a en 28, 1b. 3 W. V. R. — Mr P. Ballieux : Het beroep bij de Rechtbank krachtens de wet Materiële Oorlogsschaden.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie - n° 4290.

Prof. Mr R. P. Cleveringa : Eigenrichting (I). — Dr Mr F. M. Havermans en Prof. Dr A. Querido : Het nieuwe B. W., Geneeskundig onderzoek voor het huwelijk?

Journal des Tribunaux - n° 3975.

Warlomont : L'exécution des jugements et des sentences au regard de d'ordre. — Jurisprudence.

- n° 3976.

Van Reepingen : Le Budget de la Justice devant la Chambre. — Jurisprudence.

Jurisprudence du Port d'Anvers - 5° et 6° livr.

Abordage. — Action en justice. — Affrètement.

Recueil Général de l'enregistrement et du notariat - n°s 19220 à 19226.

G. Lecharlier : Croquis de liquidations de succession (fin).

Recueil Dalloz de doctrine de jurisprudence et de législation.

Savatie : La validité des délibérations prises par un conseil de famille irrégulièrement réuni, spécialement pour autoriser une adoption, au cours de la tutelle provisoire d'un enfant de déportés avant le jugement déclaratif de décès des parents.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"